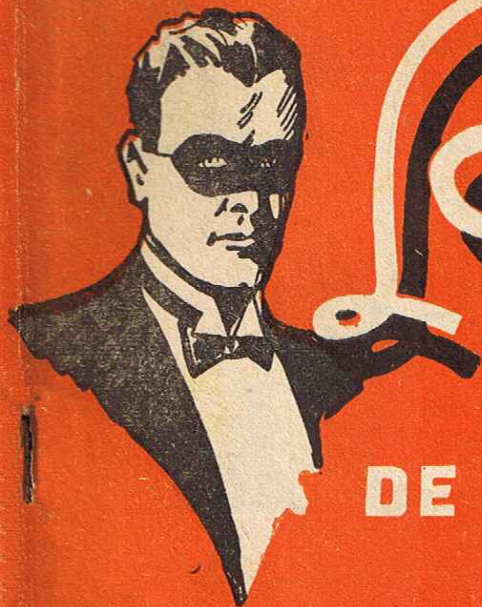

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Sneeuw, Goud en Liefde

N° 2191

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

SNEEUW, GOUD EN LIEFDE

Hoofdstuk I

EEN MISLUKTE EXPEDITIE

Het was omstreeks acht uur in de ochtend toen een drietal sleden snel heengleed over de eindeloze sneeuwvlakte, welke zich uitstrekt in die uiterste Westelijke uithoek van Canada, waar de beschaving schijnt op te houden en niets anders is dan koude, strijd en wildernis.

De koude daalt er menigmaal tot veertig graden onder nul, soms nog la-

ger, de strijd moet worden aangeboden, niet alleen met de natuur, niet alleen met de verscheurende dieren, maar ook met de mens in de wildernis; de eindeloze woestenij strekt zich weken reizens uit, van de Bering Straat tot fort Joekon, van de IJszee tot het eiland Prince of Wales.

Het was midden in de poolwinter en het had reeds dagen achtereen ge-

sneeuw zonder ophouden, zodat de grond met een laag sneeuw ter dikte van een halve meter was bedekt. Dadelijk had de vorst weer met vernieuwde kracht ingezet en het sneeuwdek was nu bijna zo hard als ijs.

De honden voor de drie sleden, hoewel zij blijkbaar tamelijk vermoeid waren, konden dan ook zo snel voortlopen, dat de vijf mannen, welke de sleden vergezelden, hen nauwelijks konden bijhouden, ofschoon zij zich bedienen van het geliefkoosde sneeuwschoeisel der Indianen, de Mocassin, die er uitzien als tennis-rackets en beletten, dat de voet in de sneeuwlaag wegzakt.

Het waren allen krachtig gebouwde mannen, behalve een hunner, die tenger was en bleek en een hoofd kleiner dan de kleinste der anderen. Hij kon ook blijkbaar het minst goed overweg met zijn schoeisel en nu en dan moest men ophouden, om hem weer overeind te zetten, daar hij languit op de sneeuw was neergevallen.

Een der sleden had een passagier. Het was een mooi meisje, waarvan het fijne gezichtje alleen gedeeltelijk te zien was, want zij zat letterlijk in de pelzen gepakt, om zich te beschermen tegen de hevige koude. Achter haar lagen enige voor de reiziger in deze streken onmisbare voorwerpen, als waterketels, bijlen, houwelen, touwen en andere voorwerpen.

De beide andere sleden waren vrij hoog beladen met tenten, geweren, wollen dekens en andere zaken.

Maar de bespanning was goed, de honden schenen het in de neus te hebben, dat zij niet ver van het doel van de reis waren en zij trokken met lust.

De zon stond tamelijk laag aan de ijlblauwe hemel en zond haar schuine stralen over de sneeuwvlakte. Rechts verhieven zich, duidelijk zichtbaar, de uitlopers van het Alaska-gebergte, waartegen de bossen van pijabomen sterk afstaken, die zich op de helling bevonden en links zou, wanneer het zomer ware, de Kojakuk haar golven hebben voortgestuwd, welke thans tot een sterke ijsvloer gestold waren.

Drie van de vijf mannen droegen kleren die door hun fraaie snit en de soliditeit van de stof aanstonds verrieden dat de dragers niet in dit land woonden en geen gevaar liepen hun kleren te bederven door ruw werk.

Het waren John Raffles, zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, een ware Hercules, die bijna een hoofd boven de anderen uitstak.

De Grote Onbekende, de stoutmoedige avonturier bevond zich reeds enige weken in deze streek, alleen gedreven door zijn verlangen hier te gaan jagen, in deze eenzaamheid, ver van de beschaving met haar lichtreclames, haar bioscopen, haar auto's, haar tango's en haar strijkjes.

Nu en dan werd Raffles aangegrepen door een onweerstaanbare lust om zich te onttrekken aan het gewoel der grote steden en zijn leven vol heftige spanning, gevaar en onrust, dat hem ieder ogenblik in de armen van de politie kon voeren, voor enige tijd vaarwel te zeggen.

Raffles had dus op de pooltocht, op de sneeuwhaas en op het hermelijn gejaagd en hij had nog andere dingen beleefd, waarvan de aard zal blijken uit het gevolg van dit verhaal.

De vierde man was in dit land geboren en men behoefde hem maar aan te zien, om dadelijk te begrijpen wie en wat hij was; naar het uiterlijk een knappe kerel van omstreeks vijf en twintig jaar, niet groot maar ook niet klein, met een regelmatig, energiek gelaat, doordringende zwarte ogen en een huidskleur, bruin gebrand door een jarenlang verblijf in de open lucht. Hij droeg het gewaad van de trapper, bijna geheel uit leder bestaande, met schapenwol gevoerd en met een grote kraag bont. Zijn naam was Jim Cooper en Raffles had een paar weken geleden kennis met hem gemaakt, in Yellow Creek, een nederzetting aan de oorsprong van de Kojakuk, waarvan de bevolking meestal vlottend was en die zich bezig hield met jagen, vallen zetten, hout hakken, maar vooral met goudgraven, want se-

dert enige maanden werd er ver in het Noorden goud gevonden in de grond dat met oneindige moeite aan het daglicht moest worden gebracht.

De vijfde man tenslotte was, zoals gezegd, tenger en hij had een fijn bleek gelaat, terwijl zijn ogen beschermd werden door een grote in een hoornen montuur gevatte bril. Hij was hier gekomen, gekleed in een dikke overjas en met een wollen bouffante, een lange zwarte pantalon, een staande boord en een slappe vilthoed; maar het was de brave geleerde, want wij hebben hier inderdaad te doen met de Londense geoloog Armstrong, al spoedig duidelijk geworden dat, wat bruikbaar was voor een Engelse winter, volkomen ontoereikend moest worden geacht voor een land als dit, waar des winters de barometer bevroor en als hij het niet deed, een koude aanwees, die afwisselde tussen twintig en vijftig graden onder nul. En zo hadden dus langzamerhand die kledingstukken plaats moeten maken voor andere en het was een eigenaardig allegaartje geworden.

Maar daar viel de professor al weer plat op de grond en toen de gehele stoet weer even stilstond, sprong Silvia Armstrong, de dochter van de geleerde heer, vrolijk op, wierp de dekens van zich af en riep uit:

— Nu is het mijn beurt, vader. Gij gaat nu in de slede zitten. Ik moet het immers ook leren. Wat zegt gij ervan, graaf Panhurst?

De vraag was gericht tot Raffles, die thans onder deze naam reisde en glimlachend antwoordde:

— Eigenlijk gezegd is het voor u onmisbaar, Miss Silvia. De aanstaande vrouw van een pelsjager zal zich goed moeten voortbewegen op sneeuwschoenen, want zij zal haar man toch wel eens willen vergezellen op diens tochten.

Het jonge meisje kreeg een kleur, wierp Jim Cooper een verlegen blik toe, en vroeg toen op guitige toon:

— Wat denkt mijn aanstaande heer gemaal ervan?

— Als je het leren wilt, meisje, dan

zal ik het heel prettig vinden, antwoordde de jonge pelsjager. Maar je mag je niet te veel vermoeien, hoor. Het is zwaar werk, dat verzeker ik je.

— Maar ik heb het toch al een paar maal geprobeerd en toen ging het wat goed. Ik wil niet langer in de slede zitten, ik wil geen prinses zijn.

Jim bond haar de Mocassins aan.

De sneeuwschoenen waren nu vast gemaakt, en terwijl zij de hand van de jonge jager vasthield en met de andere steun zocht op de arm van de reusachtige Henderson, schoof zij met kleine pasjes over de sneeuw. Het was in het begin tamelijk vermoeiend, maar al spoedig ging het beter en tenslotte kon het jonge meisje zich zonder hulp voort bewegen.

Professor Armstrong had zich intussen ontdaan van zijn sneeuwschoenen en plaats genomen in de slede. De geleerde had reeds geruime tijd weinig gesproken en de waarheid was, dat hij zich in een zeer neerslachtige stemming bevond. Raffles, die het bemerkte, kwam naast de slede lopen, keek een ogenblik glimlachend op hem neer en vroeg toen:

— Nog altijd zo neerslachtig, professor? Hebt u er u nog altijd niet overheen gezet?

— Zoudt gij het gedaan hebben? Mijn hemel, als ik bedenk dat al deze moeite, dat al deze ontberingen nutteloos zijn geweest. En het ergste, niemand zal mij willen geloven, als ik te Londen terugkeer en daar het verhaal doe van de ijsdiamant.

— Toch wel professor, want gij hebt vier getuigen, liet Raffles zich horen.

— Dat mag zo zijn, maar hoezeer anders zou het zijn geweest, wanneer ik met de monsterdiamant had kunnen terugkeren. O, als ik bedenk wat mij ontgaan is. Gij zult moeten toestemmen dat ik reden heb om misnoegd en verdrietig te zijn. Een toeval brengt mij een zeer oud manuscript in handen, waarin ik een reisverhaal vind van niemand minder dan de Romeinse ontdekkingsreiziger en natuurkundige Plinius. Daarin lees ik dat die geleerde Romein niet alleen Azie bezocht heeft, wat ie-

dereen wist, maar dat hij tot het uiterste Noordoosten van dat land is doorgedrongen, de Bering Straat is overgestoken en het gebied der Kunjagen heeft bereikt.

Armstrong zweeg even, slaakte een diepe zucht en vervolgde:

— Daar in een geheimzinnige ijsschol diep onder de grond, ontdekt hij een monsterachtig grote diamant, groter dan enige verbeelding zich kan voorstellen, een steen van minstens honderdtachtig duizend karaat en die ruim honderdtwintig kilo moet hebben gewogen, een steen, geslepen door de invloed van water en steengruis, dat er honderden eeuwen lang overheen spoelde en die schitterde met verblindende pracht. Aanvankelijk geloofde ik niet aan die vondst. Ik lees het boek van de middeleeuwse monnik nog eens nauwkeurig na en mijn ongeloof begint plaats te maken voor een halve zekerheid. En ik besluit daarom mij nersoonlijk te gaan overtuigen van de ontdekking van Plinius; ik bewaar mijn geheim goed en zeg er niemand iets van, alleen mijn dochter wijd ik in. Zij dringt er op aan mij te vergezellen en ik, oude dwaas, die ik ben, ik geef haar toestemming, niets wetende van de toestanden die hier heersen, en die veel erger zijn dan ik mij ooit heb durven voorstellen. Wij komen hier, wij bereiken na eindeloze moeilijkheden Yellow Creek en daar maken wij kennis met u, graaf, en met uw metgezellen.

Weer hield Armstrong op en er liep hem nu een huivering door de leden, toen hij vervolgde:

— Welk een samenraapsel, welk een gewetenloos gespuis, dat die nederzetting bevolkt. Aan u, graaf, aan u alleen heb ik het te danken, dat die ellending van een Slogan niet geslaagd is in zijn misdadig voornemen om des nachts mijn kleine Silvia te ontvoeren uit het logement, waar wij onze kamers hadden. (Men zie voor dit avontuur Nr 2190 van deze serie).

— Spreek daar niet over, professor. Het was een geluk, dat ik ontwaakte en dat plan kon verijdelen, hernam Raf-

fles op zachte toon. En vergeet ook niet, dat onze vriend Jim Cooper, uw aanstaande schoonzoon, daarbij een grote rol heeft gespeeld.

— Ik ga verder. Gij biedt u aan, om mij en mijn dochter te vergezellen op die gevaarlijke tocht naar de Bering Straat en dankbaar neem ik uw aanbod aan, daar ik heb leren inzien, dat één enkel man, die geheel vreemd staat tegenover dit land en zijn onmeedogend klimaat, onherroepelijk ten onder zou moeten gaan, als hij die tocht ondernam. Na een reis van acht dagen bereiken wij de kust en na nogmaals een week te hebben gezocht, vinden wij de eigenaardige heuvel, met zijn uitholling, waarin wij afdalen, om tenslotte een onmetelijke spelonk te bereiken, in het midden waarvan, als een perel in een oesterschelp, de wonderbaarlijke diamant met ongekende helderheid straalt, zo sterk, dat het ons bijna de ogen verblindt. Maar wij hebben niet straffeloos de rust en bovenaardse stilte van die spelonk gestoord. Ik laat in mijn verrukking het houweel vallen, het behulp waarvan ik was afgedaald, de slag weerkaatst honderdvoudig, de lucht, die wellicht duizenden eeuwen in rust was geweest, wordt eensklaps bewogen en de hevige trilling deelt zich mede aan de wonderbaarlijke diamant. En met een donderende slag, die de gehele heuvel op zijn grondslagen doet trillen, barst de diamant uiteen en wij vinden er niets anders van terug dan een hoopje grijze stof...

— Hetgeen uw mening bevestigt, dat de diamanten zijn opgebouwd uit koolwaterstof, dat in gesublimeerde toestand is overgegaan, vulde Raffles de zin aan.

— En daarmee denkt gij me te troosten, graaf? riep Armstrong op verwijtende toon. Ik weet het wel, dat er voorbeelden bekend zijn van grote en zeer kostbare diamanten, die op schijnbaar onverklaarbare wijze plotseling als een geweerpatroon ontploffen en niets achter lieten dan een hoopje waardeloos, grijs stof. Men schrijft het toe aan de ontzaglijke spanning, opgehoopt in diamanten, maar wat baat het mij

of ik dat weet? Daarmede heb ik de ijsdiamant niet terug, die mij roem en eer zou hebben gebracht.

— Die roem en die eer zullen u niet onthouden worden, professor, want al bestaat de diamant niet meer, gij hebt hem toch kunnen zien en gij zult er een nauwkeurige beschrijving van kunnen geven.

— Een nauwkeurige beschrijving? terwijl ik hem niet eens heb kunnen bekloppen met mijn fossielen hamer? riep de professor verontwaardigd uit.

Het was een hartekreet, waarin geheel zijn teleurstelling doorklonk, de kreet van de geoloog, die pas tevreden is, als hij het geluid van zijn kleine hamer heeft horen weerklinken op de oppervlakte van de steen, die hij vond. Raffles gaf geen antwoord.

De tocht ging nog ruim twee uren verder, nu eens door een bos van pijn- en lariks bomen, dan weer over het ijs van de rivier, totdat Henderson tegen het middaguur een kreet slaakte en in de verte wees, waar enige donkere stippen zichtbaar waren. Dat waren de huizen van Yellow Creek, de nederzetting van de gouddelvers en waar ook Jim Cooper zijn bescheiden huisje had, ofschoon zijn oude moeder, die hij niet langer aan de invloeden van het ruwe klimaat wilde blootstellen te Fort Joe- kon woonde, waar hij haar op geregelde tijden ging bezoeken.

De honden liepen nog harder dan zoeven en de sleden gleden in snelle vaart over de harde sneeuw.

— Ik wilde dat ik mijn honden zo goed als gij onderbedwang had, graaf, riep Jim Cooper vol bewondering uit. Men zou zeggen dat gij reeds jaren in dit land woont en nooit iets anders gedaan hebt dan honden africhten.

— Ik heb er mijn eigen methode voor, Jim, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb vier van mijn honden meegebracht uit Londen, waar zij al half waren gedresseerd en zij hebben mij geholpen om de vier andere tot gehoorzaamheid te krijgen.

— En Kid is een schat! riep Silvia uit, terwijl zij keek naar een grote, sneeuwwitte hond, een prachtige

wolfshond, die vooraan liep en de andere honden de weg scheen te wijzen.

— Zoudt gij Kid wel willen hebben, Miss Silvia? vroeg Raffles.

— Maar graaf, ik weet niet... stamelde het jonge meisje.

— Dan geef ik hem u ten geschenke als huwelijkscadeautje, hernam Raffles. En ik geloof dat gij wel nut van hem zult hebben, hij is moedig als een leeuw, hij zal u tot het uiterste verdedigen en hij heeft een zeer fijne neus, dat hebt gij kunnen merken toen de bende van Slogan ons omstreeks drie weken geleden midden op de sneeuwvlakte verraderlijk overviel.

Het meisje huiverde onwillekeurig en zei:

— Herinner mij daar niet aan, graaf, het was verschrikkelijk! En als de wolven ons niet gered hadden en zich op die booswichten hadden geworpen.

— Dan is het niet zeker, miss, of gij thans wel op weg zoudt zijn naar Yellow Creek, om u daar na aankomst, binnen kort door de geestelijke met Jim in het huwelijk te laten verbinden.

Silvia bloosde diep en vroeg:

— Maar zult gij Kid niet erg missen, Kunt gij wel afstand van het mooie dier doen?

— Om u de waarheid te zeggen, niet gemakkelijk, miss. Gij moet weten dat ik zeer veel van dieren houd, meer dan van de meeste mensen, maar ik moet naar mijn land terugkeren en ik wil Kid niet medenemen, want het dier hoort hier thuis; het zou zijn bossen, zijn sneeuwvlakten, zijn rivieren en zijn makkers teveel missen. Het is beter, dat hij hier blijft en ik zou niet weten, aan wie ik hem beter zou kunnen toevertrouwen dan aan u en onze vriend Jim. Hij is een brave kerel en hij zal goed voor de hond zijn, dat weet ik.

Het jonge meisje keek met een blik vol liefde naar de stoere pelsjager, die zij toch slechts pas enige maanden kende en onwillekeurig verhaastte zij even haar schreden, vatte hem bij de arm en keek hem in de grote, zwarte ogen.

— Wel meisje? vroeg Jim lachend.

— Niets Jim, ik wilde je alleen maar even zeggen hoeveel ik van je houd.

Hoofdstuk II

TE YELLOW CREEK TERUG

Een half uur later gleden de drie sleden Yellow Creek binnen, een verzameling van een driehonderdtal houten huizen, uit boomstammen en ongeschaafde planken opgetrokken en doorsneden door één enkele, brede straat, aan weerszijden waarvan de huizen op een onderlinge afstand van omstreeks tien meter gelegen waren, teneinde de omvang van een mogelijke brand zoveel mogelijk te beperken.

In het midden van de straat lag het logement van Buck Howard, waar Raffles, Brand en Henderson enige weken geleden hun intrek hadden genomen.

Hier hielden de sleden stil, de mannen bonden hun sneeuwschoenen af, Jim ontdeed Silvia van de hare, de honden werden van de sleden gespannen en naar het grote hondenverblijf gejaagd, waar zij zich dadelijk op het stro uitstrekten, waarna allen naar binnen gingen.

De gelagkamer was tamelijk vol, ofschoon veel inwoners zich reeds weer naar het goudveld hadden begeven, maar het drukke praten hield eensklaps op, toen het kleine gezelschap binnentrad en men keek vol nieuwsgierigheid naar de nieuwe gasten, een nieuwsgierigheid die op sommige plaatsen plaats maakte voor wraakzucht en gevoelens van haat.

Want Jim Cooper had vijanden en dat waren de vrienden van Dick Slogan, de mislukte student, die de aanslag had willen plegen op Silvia Armstrong, die hij begeerde van het ogenblik af dat zij met haar vader in Yellow Creek was gekomen.

Er was blijkbaar nog zoeven gesproken over de vreemdelingen. Howard zelf stond achter zijn toonbank en keek tamelijk duister.

Slogan maakte altijd grote verteringen, bracht ook de anderen tot drinken en had een grote aanhang, schelmen zoals hij, gewetenloos, tot iedere schurkenstreek bereid, wanneer die hun in een of ander opzicht voordeel kon verschaffen. En de vreemdelingen zouden toch spoedig weer vertrekken, zodat hij volstrekt geen belang meer in hen behoefde te stellen.

Daarenboven, Howard was verre van gerust. Het is waar, hij had geen kennis gedragen van de laaghartige poging van Slogan om met behulp van twee vrienden Silvia des nachts te ontvoeren, maar daarentegen was hij uitstekend op de hoogte geweest van de daarop gevolgde aanslag op graaf Panhurst en zijn vrienden, die te midden van de sneeuwvlakte kampeerden.

Het was een bloedig treffen geweest en zij die terugkeerden van deze voor de aanvallers zo noodlottige onderne-

ming, waaronder Slogan zelf was, moesten tandenknarsend verklaren, dat zij niet minder dan zes man hadden verloren. Drie hunner hadden in de sneeuw moeten bijten, geveld door de kogels der aangevallenen en de drie anderen waren door wolven verscheurd, de wolven, die een einde hadden gemaakt aan een strijd, die anders stellig in het voordeel der aanvallers zou zijn geëindigd, daar deze talrijker waren geweest dan het kleine troepje van John Raffles.

Slogan had wraak gezworen en ofschoon Howard zich wijselijk buiten de zaak hield, zo was hij toch vast besloten, op zijn hand te zijn.

Maar dit was nog niet alles.

Een paar van de goedgezinde bewoners van Yellow Creek hadden zich, zodra de woestelingen in de nederzetting waren teruggekeerd, naar Fort Joekon begeven en daar aan de Fort-Commandant mededeling gedaan van het voorvallene. Zij verzochten dringend om hulp, daar de veiligheid in Yellow Creek alles te wensen overliet en men er nooit zeker was van zijn leven.

Het toeval wilde, dat er zich op dat tijdstip te Fort Joekon een man ophield, een man van de Koninklijke Bereden Politie, door alle bandieten in het gehele Noordwesten gevreesd.

Hij heette Jerome Norman, maar hij was slechts bekend onder zijn bijnaam «Jerry the Mankiller» en hij verdiende die naam volkomen, want van het ogenblik af dat hij in dienst was getreden van de R.M.P., afkorting van de naam Royal Mounted Police, had hij op zijn minst tachtig schurken neergelegd en bijna steeds met behulp van zijn revolver, een geweldige Colt, waarvan het schot nooit miste.

Als kunstschutter zou «Jerry de Mannendoder» zeker in iedere variëteit zijn fortuin kunnen maken. Hij schoot in alle richtingen, in alle houdingen, hoe onwaarschijnlijk ze ook waren. En de kogel trof, als steeds, juist op dezelfde plaats midden in het hart. Jerry schoot knielend, liggend, tussen zijn benen door, ja, zelfs op zijn hoofd staande. Wie binnen een bereik van honderd

passen van hem kwam en een appeltje met hem te schillen had, moest als verloren worden beschouwd; de revolver vloog bliksemsnel uit de holster, Jerry schoot, bijna zonder te mikken en de tegenpartij had de kogel al in het hart, voor hij zijn tegenstander nog goed gezien had.

Jerry was nog jong, hoogstens vierentwintig jaar en het zag er naar uit, alsof de lijst van zijn gedode tegenstanders nog veel langer zou worden.

Hij was in het land geboren, hij kende het op zijn duimpje, hij was taai als een riet en sterk als een leeuw en het is geen wonder dat de kapitein van de bereden politie hem een paar jaar geleden met open armen had ontvangen, toen hij zich als vrijwilliger kwam aanmelden. Jerry bracht zijn eigen paard mee, zijn geweer, zijn beroemde revolver en een onverwoestbaar optimisme en dat was alles.

Dit was de man, die, na een controlereis van bijna een maand, met zijn slede en zijn honden te Fort Joekon was teruggekeerd, om daar rapport uit te brengen.

En toen de fortcommandant de klacht der inwoners uit Yellow Creek had vernomen, besloot zij aanstonds Jerry naar de nederzetting te zenden, teneinde zich onder de bevelen te stellen van de Sheriff aldaar.

Dit was juist de dag tevoren in Yellow Creek bekend geworden en veler gezicht stond duister. Want velen in deze kolonie vreesden Jerry als een boze ziekte, als een landplaag en er waren er ook onder, wier geweten alles behalve zuiver was en die de ontmoeting met de scherpshutter het allerliefst hadden willen vermijden.

Howard zelf was verbleekt van woede bij de gedachte, dat men hem in zijn rechten zou durven aantasten en hem zekere bijverdiensten, die het daglicht niet konden velen, zou willen ontnemen.

Ook Slogan bevond zich in de gelagkamer. Hij had Jim Cooper een woeste blik toegeworpen, maar zich toen afgewend naar Howard, die nu alleen het voorrecht had, een blik op zijn gelaat

te kunnen slaan, waarop de rode striem nog duidelijk zichtbaar was van de zweeps slag, die de jonge pelsjager hem enige weken geleden had toegebracht, in de nacht van de mislukte ontvoering.

Silvia hilverde, toen zij al deze ruwe mannen bijezag en zei op zachte toon tot Cooper:

— Laten wij toch gauw heengaan, Jim. Ik gevoel mij hier ongerust.

luister eens, ik heb besloten, om hier ook niet al te lang meer te blijven,

— Wij zullen hier ook niet lang blijven, meisje, zei Jim geruststellend. En, hier in deze streek, bedoel ik. Het is hier niets gedaan voor zo'n fijn poppetje als jij bent, en, kortom, ik heb genoeg geld bij elkaar gespaard en wij zullen, zodra ik daartoe de gelegenheid heb, ons te Fort Joekon gaan vestigen. Dat is ook nog wel geen New York, je zult er geen enkel stenen huis vinden, ook geen fijne hotels, tearooms, cabarets en hoe al die snorrepierij verder mag heten, maar het is toch heel wat anders dan deze wildernis. Hoe denk je daarover?

— Ik wil zijn waar jij bent, Jim en het zou mij niet kunnen schelen om hier te wonen, als die afschuwelijke mannen er maar niet waren.

— Een waar woord! Maar zij zijn er nu eenmaal wel en zij kunnen het mij nog lastig genoeg maken, als zij willen. Het ligt misschien aan de koude, maar de revolvers gaan hier drommels gauw af.

Intussen was Henderson naar Raffles toegekomen en zei op zachte toon:

— Ik beklag dat jonge meisje, dat hier haar leven te midden van die wilde beesten zal moeten doorbrengen.

— Jim zal haar wel weten te beschermen, James, hernam Raffles bedaard. Hij is niet voor een kleintje vervaard, onze brave pelsjager. Maar nu zullen wij ons eens om de maaltijd bekommeren. Onze vriend Howard kijkt wel heel zwart, maar hij zal toch wel bereid zijn, ons iets te eten te geven.

Raffles begaf zich naar het buffet, teneinde aan Howard te verzoeken, voor het middagmaal te zorgen.

Slogan stond nog altijd voor het buffet en leunde met beide ellebogen op de toonbank. Hij wendde langzaam het hoofd naar Raffles om en wierp hem een giftige blik toe. Toen liet hij zijn ogen door de gelagkamer dwalen, als om zich te overtuigen, dat hij op bijstand kon rekenen, als het nodig was. En toen hij daar zeker meende van te zijn, zette hij zijn zware laars zogenaamd bij ongeluk op de voet van de Engelsman. Raffles maakte zich volstrekt niet kwaad, maar zei zo kalm mogelijk:

— Pardon, mijnheer, u staat op mijn voet.

— Zo waarlijk? vroeg Slogan met een valse grijns. Ik had het niet gezien. Maar het staat makkelijk!

Ditmaal antwoordde Raffles op de enige wijze, die in de gegeven omstandigheden mogelijk was. Hij hief zijn rechterhand op en het volgende ogenblik daalde deze met een kletsende slag op de wang van de schurk neder.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u een beetje pijn heb gedaan, het slaat zo gemakkelijk op uw wang, zei Raffles kwasi beleefd.

Met een gebrul van woede wierp Slogan zich op Raffles, maar hij kwam niet verder dan één pas. Want de stoutmoedige avonturier, afkerig van een worstelpartij, zoals hij een tussen Slogan en Jim had bijgewoond, liet de ander als het ware met zijn kaak tegen zijn rechtervuist lopen, bracht hem zo tot stilstaan en velde hem met een linkse hoek, die Joe Louis hem zou hebben benijd.

Slogan scheen steun te zoeken bij de toonbank, gleed er langs neer en viel op de grond.

Het was alles zo snel in het werk gegaan, dat de anderen nauwelijks begrepen wat er aan de hand was, toen Slogan reeds volgens de regelen der kunst was neergebokst. Dadelijk kwamen er enige kerels naderbij, maar ook Henderson kwam aanstappen. Hij plaatste zich naast Raffles, met een uitnodigende glimlach op zijn breed gelaat en zijn reusachtige handen tot grijpen gereed.

De vrienden van Slogan raadpleegden elkaar met een blik en toen wierpen zich twee van de moedigsten tegelijkertijd op Henderson. Maar deze leek wel in de grond geworteld te zijn, onwrikbaar als een rots en zijn ontzaglijke vuist trof een der kerels als een moker midden in het gelaat, zodat de man met en gebroken neus en een vijftal tanden dervend, woest vloekend ondersteboven tuimelde. Nog altijd glimlachend, greep Henderson de tweede man met zijn vrije hand in de borst, lichtte hem met het meeste gemak van de vloer en slingerde hem zover mogelijk van zich af.

De kerel kwam midden tussen enige glazen, op een der tafeltjes terecht, waarvan de vier poten krakend braken en was het volgende ogenblik aan de andere kant van de tafel aan het oog onttrokken.

Henderson sloeg de palmen van zijn handen even tegen elkander, steunde toen zijn vuisten in de zijde en zei goedig:

— Wie volgt, heren? Niet dringen, ieder kan zijn beurt krijgen.

Nu, de vrienden van Slogan waren voor het merendeel niet laf en een vier-tal lunner wierpen zich tegelijkertijd op de reus.

Maar op hetzelfde ogenblik vloog de deur van de gelagkamer open en op de drempel verscheen de Sheriff in gezelschap van twee zijner mannen en nog een vierde man, die met heldere stem riep:

— Zacht wat! zacht wat! Wie een voet verzet, krijgt een blauwe boon!

Het was Jerry de mannendoder, die daar zo plotseling ten tonele was verschenen.

Hoofdstuk III

LIEFDE IN EEN HUTJE

Er was daar in de grote gelagkamer bijna geen enkel man of hij kende Jerry van aanzien of althans van een beschrijving. Er waren goede schutters onder, maar gehoor gevend aan een bijna bijgelovige schrik, deinsden zij dadelijk af en weken schuw terug.

En in de stilte klonk de stem van Henderson, die in de richting van de deur riep:

— Jammer, mijnheer, ik weet niet wie gij zijt, maar gij komt vijf minuten te vroeg. Ik speelde juist een aar-

dig spelletje met deze heren.

De jonge politiemann was de gelagkamer verder binnengekomen en ver-toonde zich nu als een slanke knaap, met dik, blond haar, ogen van een eigenaardige, lichtgrijze kleur, met gitzwarte pupillen, brede schouders en 'n glad geschoren, door weer en wind ge-bruind gelaat. Op zijn rechterheup hing de bruin lederen holster, waaruit de kolf van de beroemde Colt stak, glad en donker geworden door het veelvuldig gebruik. Hij ging regelrecht op Hen-

derson toe en vroeg toen:

— Wie bent u?

Henderson trok verbaasd zijn wenkbrauwen op en vroeg terug:

— Wat gaat u dat aan?

— Ik ben van de Bereden Politie, antwoordde Jerry kortaf. Ziehier!

Hij sloeg even zijn zware pels terug en toonde onder de lapel van zijn buis een metalen schildje, dat hem legitimeerde als lid van de R.M.P.

— Heel aangenaam kennis met u te maken, mijnheer, zei Henderson nu. Ik ben... ik ben... maar vraag het liever aan deze heer.

En hij wees op Raffles, die naderbij was gekomen. De Grote Onbekende keek Jerry nieuwsgierig aan en kwam tot de gevolgtrekking, dat hij zelden een gelaat had gezien waarop koelbloedigheid, een ijzeren wilskracht en dapperheid zo duidelijk stonden afgemaald als op dit jonge, open gelaat. Toen zei hij:

— Ik ben graaf Panhurst, mijnheer. Deze heer is mijn sekretaris Burns en deze reusachtige vriend is mijn chauffeur Brown.

— Dan zijt gij die Engelsen, die hier in de kroeg van Howard dat nachtelijke avontuur hebt gehad?

— Zo is het.

— Gij hebt de aanvaller herkend?

— Ik heb hem zo goed herkend, dat hij nog mijn merkteken draagt, liet nu de stem van Jim Cooper zich horen, die zich bij de kleine groep had gevoegd en met zijn hoofd in de richting van Slogan wees, die juist langzaam begon te herinneren, waar hij was en nog wat suffig rondkeek, op de grond zittend en met de rug leunend tegen het buffet.

— Wel, wel, is dat Slogan, hernam Jerry, terwijl hij de verlopen student aandachtig opnam. Nu, mijnheer Slogan dan zult gij wel zo goed zijn mij te volgen naar het huis van de Sheriff. Gij hebt mij toch wel verstaan, hoop ik? Waarom kijkt u mij zo verwezen aan? Sta eens op en vlug wat.

Zijn rechterhand maakte als onwillekeurig een beweging in de richting van de revolver en Slogan kwam met bul-

tengewone vlugheid overeind. Hij wankelde nog een weinig, nog duizelig en suf en keek toen Jerry met een duistere blik aan, terwijl hij vroeg:

— Wat wil je van mij?

— Wat een vraag, Je hebt toch wel gehoord wat ik zei? Je wordt beschuldigd een jong meisje te hebben willen ontvoeren.

— Wat zou dat? Sedert wanneer staat daar straf op in deze streken? riep Slogan op onbeschaamde toon.

— Je bent een vreemd huis binnengedrongen, man, hernam Jerry met stemverheffing. Heb je nooit van mensenroof gehoord?

— Kom, kom, zo erg was het niet, liet nu de stem zich horen van een van Slogan's vrienden, Pete Hockins ge naamd.

Jerry keek langzaam in de richting van de spreker en zei toen op een toon, alsof hij zijn oren niet kon geloven:

— Wie spreekt daar zonder dat ik hem iets vraag? Ik kom hier niet voor de grap, vergeet dan niet. Ik kom hier om onderzoek te doen en ik geef jullie mijn woord, dat jullie je het zult beklagen, als ik geen medewerking ondervind. Er heeft hier een zeer ernstig feit plaats gehad en er moet een voorbeeld worden gesteld. Waar is het jonge meisje?

Verlegen trad Silvia een paar stappen naar voren en dadelijk was Jim aan haar zijde en sloeg beschermend zijn arm om haar schouders. Toen vroeg hij:

— Is het nodig, mijnheer, dat gij haar ondervraagt, waar al die mannen bij zijn?

— Het is goed, wij zullen naar het huis van de Sheriff gaan. En ik zou je raden, Slogan, geen bokkesprongen te maken, want je weet misschien, dat ik vrij goed schiet en dat is alles. Verder zal ik u, graaf, moeten verzoeken, ons eveneens te vergezellen, want uw getuigenis is van belang. Ik heb orders gekregen om streng op te treden en ook dergelijke dingen, als er hier gebeurd zijn, te straffen. Voor den donder, neem mij niet kwalijk, miss, jullie kunnen toch wel heren zijn, is het

niet, al zoek je naar goud? Vooruit, op weg.

Het was een zonderlinge stoet, die daar de inrichting van Howard verliet. Voorop liep de Sheriff, een man van een jaar of vijftig, recht als een kaars en zes voet lang, dan kwamen Slogan en zijn vriend, Pete Hockins, die hem wilde bijstaan, vervolgens de beide mannen van de Sheriff, daarop Jerry, die zijn revolver ter hand had genomen en tenslotte de getuigen en het slachtoffer van de overval met haar vader.

Het huis van de Sheriff lag ongeveer vijftig passen verder en men had het spoedig bereikt. Slogan werd naar een groot vertrek gevoerd, dat als een soort kantoor was ingericht en waar Hayman, de Sheriff, recht sprak. Er stond een eenvoudige schrijftafel, waarop 'n register, vellen papier en een wetboek, er stonden een paar stoelen en aan de wand hingen geweren en revolvers, maar ook een twintigtal handboeien.

De anderen werden in het kleine vertrek gelaten, hetwelk zich daarnaast bevond.

De ondervraging duurde kort, want het feit was niet te loochenen: graaf Panhurst en Jim Cooper hadden Slogan herkend niet alleen, maar de laatste had de schurk met zijn eigen zweep op het gelaat geslagen.

Raffles en Cooper werden beurte- lings binnen geroepen en legden hun getuigenis af. De Sheriff schreef ijve- rig, een van zijn mannen schreef mee, de andere was al heel blij, dat hij lezen kon en Slogan stond er met een door woede vertrokken gezicht bij, want nooit had hij kunnen denken, dat zulk een «bagatel» hem zo zuur zou kunnen opbreken.

Ook aan Silvia kon het niet bespaard blijven te getuigen en zij deelde mede, hoe zij, toen zij nauwelijks enige uren sliep, door Slogan was overvallen, die met behulp van een ladder door het raam haar logeerkamer was binnenge- treden, haar dadelijk een doek op de mond had gedrukt en haar toen van de brits had genomen, waarop zij, bij- na geheel gekleed, was uitgestrekt en haar toen langs de ladder had ontvoerd

en naar de slede had gedragen, die op enige afstand van het logement stond te wachten. Vaag had zij daarbij twee andere mannen gezien, maar zij kon onmogelijk zeggen wie dat waren.

Dat kon Raffles en Cooper, helaas, evenmin, althans wat een der mannen betreft, de tweede lag zwaar gewond in zijn hut, getroffen door een kogel uit de revolver van Jim, want er had een kort gevecht plaats gehad, toen de twee helpers van Slogan tot de ont- dekking kwamen, dat de toeleg ontdekt was.

Het gehele verhoor had nauwelijks een half uur geduurd. De nachtelijke overval gedurende de sledetocht naar de Bering Straat, werd ook nog ter sprake gebracht, maar men moest deze beschul- diging dadelijk weer loslaten, daar het spoedig bleek, dat men op die grote af- stand de aanvallers niet had kunnen herkennen.

Er werd snel recht gedaan. De uit- spraak tegen Slogan luidde: Zes maan- den gevangenisstraf.

Een advocaat was er niet, maar de beschuldigde mocht zich vrijelijk ver- dedigen, als hij dat kon.

Het Oratio Pro Domo van Slogan be- stond uit een half dozijn vloeken en daarna werd hij onmiddellijk wegge- leid, om te worden opgesloten in de «gevangenis», welke naam was gege- ven aan een stevig blokhuis, vlak bij het huis van de Sheriff, met acht cel- len, ieder voorzien van een zeer klein tralievenstertje en om beurten bewaakt door twee der tien mannen, waarover de Sheriff kon beschikken en die dan dienst deden als cipiers.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de inwoners van Yellow Creek nog niet van hun verbazing be- komen waren, toen Slogan reeds lang achter slot en grendel zat.

En het was werkelijk iets om zich over te verwonderen, want de Sheriff zou het nooit zelf in zijn hoofd hebben gekregen, een man te vervolgen wegens zulk een onbetekenend delict. Hij straf- te wegens zware mishandeling, moord, diefstal van honden of paarden, maar nog nooit had hij iemand naar de ge-

vangenis gezonden wegens ontvoering van een vrouw.

Het is waar, dat tot zulk een misdrijf tot dusverre ook geen gelegenheid had bestaan, want niemand zou er ook maar een seconde aan gedacht hebben, zich zoveel moeite te geven voor een van de zes dames van het établissement van Howard, die bereid waren voor een paar dollars alle vriendelijkheden te bewijzen, welke men met mogelijkheid maar kon vergen.

Het kan dus niet ontkend worden: Jerry had een schitterend entrée gemaakt en er werd schrik in gebracht.

In de gelagkamer van Howard sprak men slechts op fluisterende toon over het voorgevallene. Want er waren overal spionnen en men moest zich voor de «Mannendoder» in acht nemen.

Maar laat in de namiddag van diezelfde dag, toen de duisternis reeds gevallen was, of liever de eigenaardige schemering, die in deze Noordelijke streken in plaats van het nachtelijk duister optreedt, begaven zich twee jongelieden, dicht tegen elkaar aangedrukt, naar het huis van de predikant de eerwaardige pastor Brain.

Pastor Brain ontving Cooper met de grootste hartelijkheid, want hij hield veel van de jonge pelsjager en het deed hem een groot genoegen, dat hij hem thans zijn vrouwtje kwam brengen.

De gehele ceremonie was in tien minuten afgelopen, de geestelijke las de wetsartikelen voor, hield een korte toespraak, legde de handen der jongelieden in een, zegende hun huwelijk in en voor de Amerikaanse wet waren zij getrouwd, zonder dat er getuigen aan waren te pas gekomen en zonder enige andere formaliteit dan dat zij hun naam hadden moeten inschrijven in het huwelijksregister.

Als gehuwden verlieten Jim en Silvia overgelukkig de kleine pastorie, terwijl de geestelijke op de drempel van zijn deur stond en hen nawuifde.

Het huwelijk zou gevierd worden met een feestelijke maaltijd en Henderson, de reus, had er zich een feest van gemaakt, zijn culinaire talenten bot te vieren. De drie Engelsen had-

den de kamers in het logement niet weer betrokken, maar waren naar winkelier Freece gegaan, de eigenaar van de bazar aan de overzijde van de straat, die gaarne twee kleine vertrekken had willen inruimen voor zulke voortreffelijke klanten als Panhurst en zijn vrienden bleken te zijn. Dit vertrek uit zijn logement droeg er niet bepaald toe bij, het humeur van Howard en zijn stemming jegens de drie Engelsen te verbeteren. Hij nam zich dan ook bepaald voor, het op de een of andere wijze aan Freece in te peperen, dat deze hem zijn logeergasten had afgesnoept.

Het huwelijksmaal had plaats in de blokhut, waar het jonge paar tijdelijk zou wonen, totdat Jim al zijn voorraden van de hand zou hebben gedaan en zijn verse huiden zou hebben bereid. Verder was hij van plan, er nog enige malen op uit te trekken, teneinde zijn voorraad vellen aan te vullen, want het wemelde verder in het Noorden van pelsdieren en hij zou het zichzelf nooit vergeven hebben, als hij niet van de gelegenheid gebruik had gemaakt.

Het was een klein gezelschap, hetwelk die avond vergaderd was in de enige kamer, welke de blokhut bezat en die tevens eetkamer, huiskamer, slaapvertrek en zelfs keuken was.

Jim had zich het genoegen niet laten ontnemen, zijn vrienden uit te nodigen, die hem zulk een grote dienst hadden bewezen en waarvan er een het meisje had gered, dat hem zo dierbaar was, toen zij op het punt stond in de klauwen van een gewetenloze schurk te vallen.

Zo zaten daar dan rondom de reusachtige, uit dikke planken vervaardigde tafel: professor Armstrong, die zijn kind telkens vol liefde aankeek, het echtpaar, zoeven in het huwelijk verbonden, Raffles, Charles Brand en Henderson en zij hadden ruimte in overvloed in het grote vertrek, waar het oog aanstonds getroffen werd door het grote aantal bereide vellen, die hier voor allerlei doeleinden gebruikt werden. Men kleedde er zich in, men gebruikte ze als peluw en hoofdkussens, men dekte er zich 's nachts mee toe,

ja, men bespande er zelfs de wanden der hut mee en legde ze, bij wijze van vloerkleed, op de grond.

In een hoek bevond zich de ruw gemetselde schoorsteen, door Jim zelf opgetrokken, die van alle markten thuis was en waaronder het geweldig grote houtvuur knapperde, waarboven Henderson het heerlijke gebrad had bereid, hetwelk thans op de tafel prijkte: een reusachtige reebout.

Men dronk bier van een eigenaardige samenstelling, voor heel veel geld hier binnen gesmokkeld en verder koffie, door Freece geleverd en men sprak over plannen voor de toekomst.

Raffles was voornemens, zo spoedig mogelijk terug te keren, nadat hij nog enige dagen met Jim op jacht zou zijn gegaan, want dringende zaken riepen hem naar Londen terug. Wat Jim betreft, hij bleef bij zijn plan om met zijn jonge vrouw te Fort Joekon te gaan wonen, waar het weliswaar des winters ook nog wel erg koud kon zijn, maar waar het leven althans enige gemakken bood.

Na de maaltijd trokken de gasten zich terug, en namen afscheid met de

beste wensen voor het jonge paar, dat thans alleen achter bleef in de blokhut, want van logeren was daar geen sprake, in de Europese betekenis van het woord.

Ook voor Professor Armstrong, het grote kind, zoals Charles Brand hem noemde, was een plaatsje ingeruimd bij Freece, de winkelier, die er zich op kon beroemen, het grootste en het best gebouwde huis van de nederzetting te hebben.

De volgende dag ging Jim zijn voorraad huiden bij Freece halen, teneinde die zelf toe te bereiden. Hij laadde alles op zijn slede en keerde er mede naar zijn blokhut terug, die geheel aan het einde van de nederzetting lag, op de helling van een lage heuvel. Dit was zo vroeg geschied, dat Raffles en zijn metgezellen nog rustig sliepen, want Jim had volstrekt niet willen hebben, dat Freece hen zou wekken. Wel had hij allen uitgenodigd, om aan een kleine jachtpartij deel te nemen en om tien uur in de ochtend zouden allen zich verenigen in de hut van de jonge pelsjager.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk IV

DE ONTVLUCHTING

Het was diezelfde nacht, omstreeks één uur, toen zich een donkere gedaante losmaakte uit de schaduw van een der houten huizen van de nederzetting en snel voortliep in de richting van het huis van de Sheriff.

Het was Pete Hockins, de vriend van Slogan, die sedert die ochtend in de houten gevangenis van het kamp zat opgesloten. Halverwege stond hij stil en klopte zacht op de deur van een andere hut, die dadelijk openging, waarop het hoofd van een andere man verscheen, die zacht enige woorden met Hockins wisselde, een ogenblik verdween en toen terugkeerde, terwijl hij zijn dikke pels aantrok.

De twee mannen liepen achter het huis om en gingen naar het loodsje, waar de honden waren ondergebracht. Daar bevond zich ook een slede en een ogenblik later waren de dieren aangespannen. Zij schenen alles behalve goed gehumeurd te zijn, nu zij midden in de nacht in hun slaap werden gestoord, maar een paar striemen met de zweep bracht hen tot rede.

Met de slede gingen de beide mannen op weg, maar een paar huizen verder stonden zij opnieuw stil en de manoeuvre werd herhaald. Een derde man voegde zich bij hen en later nog vier anderen, zodat er thans zeven mannen op weg waren naar het huis van Harry Hayman, de Sheriff.

De slede gleed geruisloos over de hard bevroren sneeuw en hield stil op een

veertigtal meters van de gevangenis, met haar kleine vensters, voorzien van platen mica inplaats van glas, hoogstens twee handen breed en van dwarstralies voorzien.

Het kleine gebouw was in duisternis gedompeld en toch wisten de zeven mannen dat daar binnen twee mannen de wacht hielden in een soort wachtlokaal, waar de ganse nacht de grote potkachel gloeiend gestookt moest worden, teneinde de strijd aan te binden met de hevige koude, die daar buiten heerste.

Terwijl de anderen achter bleven, sloop Hockins, die een witte schapenpels had aangetrokken, om zo weinig mogelijk tegen de sneeuw af te steken, naar de gevangenis, teneinde daar de toestand te onderzoeken.

Het wachtlokaal was voor aan het gebouw, naast de deur, en het had slechts een enkel raam, zo klein mogelijk, om des te minder doortocht te bieden aan de felle koude. Het was het enige vertrek, dat verlicht was door een petroleumlamp, waarvan het schijnsel een bloedrode vlek wierp op de sneeuw voor de gevangenis.

Hockins sloop naderbij, richtte zich voorzichtig op en wierp een blik door het raam in het wachtlokaal. Zoals hij wel verwachtte, waren er twee mannen, waarvan er een zat te roken, terwijl de andere, met het hoofd voorover op de tafel, in het midden sluimerde,

de wang op zijn gekruiste armen rustend.

Wel vijf minuten bleef hij zo roerloos staan kijken en toen sloop hij weder terug, voegde zich bij zijn makkers en deelde hen op fluisterende toon mede wat hij gezien had.

— Dan moet je mij eens zeggen, Hockins, zei een der kerels, hoe wij Slogan moeten bevrijden? Wanneer zij allebei slapen, was het nog te proberen, want zijn cel ligt aan de andere kant van de gevangenis, maar nu er een goed wakker is, zie ik niet in hoe het gaan moet. Wij kunnen hem niet overhoop schieten, want het schot zou gehoord worden en die vervloekte Jerry zou dadelijk ter hulp komen en dan konden wij ons testament wel maken.

— Een schot maakt leven, maar een messteek niet, hernam Hockins op kalme toon. Laat mij maar begaan, ik weet wel hoe wij het moeten aanleggen.

Fluisterend sprak hij verder, terwijl de anderen zich om hem heen schaarde. Toen hij gedaan had, bleef één man bij de slede achter en slopen alle anderen naar de gevangenis en stelden zich terzijde van de deur op, maar zo, dat zij onmogelijk konden worden gezien wanneer die deur geopend werd. Toen ging Hockins alleen naar de deur, luid steunend, tikte even op het raam en liet zich toen met een zware bons tegen de deur vallen. Van het venster uit kon men een gedeelte van zijn lichaam in de sneeuw zien liggen. Wat de schurk verwacht had, gebeurde. Er werd enig gerucht hoorbaar en zo werd de deur op een kier geopend door een man, die een lantaarn droeg. Het was een der bewakers.

Hij zette de lantaarn in de smalle gang neer, boog zich over de schijnbaar gewonde of zwaar zieke man heen en richtte hem een weinig op. Maar eensklaps greep de verraderlijke schurk hem met de linkerhand bij de hals, trok hem voorover en stiet hem tegelijkertijd zijn breed jachtmes in de borst, zodat de ongelukkige, zonder een kreet te slaan, ineenzakke.

Onmiddellijk snelden de medeplichtigen van Hockins toe en drongen door

de openstaande deur de gevangenis binnen. Ook de deur van het wachtlokaal stond op een kier en zij konden de nog altijd slapende bewaker overvallen, binden en knevelen.

De weg was vrij. Hockins nam een bos sleutels uit de zak van de zwaar gewonde bewaker en het duurde niet lang of hij had de sleutel gevonden, die paste op de deur van de cel, waar Slogan zat opgesloten.

Het was daar binnen stikdonker en ofschoon Slogan op de hoogte moest zijn geweest van het voornemen van zijn vrienden, zo was hij toch blijkbaar zeer verrast en verheugd dat zij reeds zo spoedig zijn bevrijding hadden bewerkstelligd. Hij drukte Hockins, die hij bij het licht van de kaarslantaarn herkend had, krachtig de hand en een ogenblik later snelden de mannen de gevangenis uit, met de bevrijde Slogan in hun midden. Zodra deze voor de slede stond, waarin levensmiddelen, wapens, een tent en andere onontbeerlijke zaken waren geladen, wendde hij zich tot zijn vrienden en zei op zachte toon:

— Ik dank jullie mannen. Ik wist wel dat ik op jullie rekenen kon, maar de grond wordt mij hier te warm onder de voeten en ik trek dus naar het Noorden. Wie wil meegaan, doet het, maar wie wil blijven is vrij, want ik denk wel niet, dat de bewakers jullie in de duisternis zullen hebben herkend. Natuurlijk gaat Hockins mee, want die heeft evenveel reden om Jerry te vrezzen als ik. Maar alvorens ik voor goed naar de goudvelden vertrek, heb ik nog een appeltje te schillen met een zeker iemand.

— Je moet wel weten wat je doet, Dick, zei Hockins hoofdschuddend, maar ik zou je aanraden, hier niet in de buurt te blijven, als je niet wilt dat Jerry die nog minstens een paar weken hier moet blijven, je spoor terug vindt, en je weet hoe bijzonder vlug hij met zijn revolver is.

— Ik zal wel zorgen dat ik voorlopig uit het front blijf. Ik trek naar de bossen, bij de rivieroever en daar zal hij mij niet zo gauw durven volgen en ook niet zo gauw mijn spoor

hervinden. En daarenboven, als ik drie of vier vastberaden mannen bij mij heb, dan zou ik wel eens willen zien, dat wij het met Jerry de mannendoder, niet zouden halen. Hij staat ons allang in de weg en als hij er niet was, zouden wij ons heel wat rustiger gevoelen. En de drie Engelsen moeten zich ook voor mij in acht nemen. Als zij niet gauw maken dat zij naar Engeland komen, zullen zij er berouw van hebben.

Het bleek dat vier van de zeven mannen hetzelfde voornemen koesterden als Slogan en zich meer naar het Noorden wilden begeven, om daar hun tenten op te slaan, dicht in de buurt van het goudveld, waar zich ook al reeds een kleine nederzetting begon te vormen, louter uit gelukzoekers en gouddelvers bestaande.

De drie achterblijvers rekenden er op dat men hen onmogelijk had kunnen herkennen en begaven zich weer naar hun blokhut.

De vijf mannen deden de sneeuwschoenen aan, de honden werden aangezet en Hockins haalde zijn eigen slede, waarna de bandieten in allerijl Yellow Creek verlieten om in Noordelijke richting te vluchten.

Het duurde ruim een uur, voor de geknevelde en met touwen gebonden cipier er eindelijk in slaagde zich te bevrijden. Het eerste wat hij deed, nadat hem dit gelukt was, was zich bezig houden met zijn zwaargewonde kameraad. De ongelukkige was buiten bewustzijn en hij zou zekers reeds dood zijn geweest, wanneer niet een stuk van zijn pels mede in de wonde was gedrongen en als een soort prop had gewerkt, die een verbloeding had voorkomen. Toen hij de man voorzichtig op zijn brits had gelegd, ging de waker onmiddellijk de Sheriff waarschuwen, in wiens huis ook Jerry overnachtte.

Er werd onmiddellijk alarm gemaakt en een paar schoten moesten de mannen van de Sheriff wekken, die zich verbonden hadden ieder uur van de dag en nacht bereid te zijn om de wet te helpen uitvoeren en de Sheriff bij te staan in het uitoefenen van zijn ambt.

De ontvluchting werd al heel spoedig vastgesteld en dadelijk werden alle maatregelen genomen om tot de achtervolging over te gaan.

Jerry was er het eerste bij en nam de leiding, hij had zijn dikke pels aangeetrokken en zijn revolver omgespet en had zelf zijn lichte, maar sterke slede bespannen met tien honden, die hem en zijn bagage hier hadden gebracht. Hij kreeg twee mannen mede en men toog aanstonds op weg.

Maar het was niet zo gemakkelijk het goede spoor te vinden, want diezelfde avond had een aantal mannen het kamp verlaten in noordelijke en noord-westelijke richting en zij allen gebruikten sneeuwschoenen en hadden sleden en honden bij zich.

Pas des morgens om een uur of acht, bij zijn ontwaken, vernam Raffles van Freece wat er geschied was. Hij schudde het hoofd, stond toen vlug op, at een droge beschuit bij een kop thee en begaf zich toen dadelijk naar de gevangenis, om daar zijn zorgen te wijden aan de zwaar gewonde cipier, die hier anders zeker gestorven zou zijn, bij gebrek aan deskundige verpleging.

Een kwartier later was de hele nederzetting op de hoogte van het gebeurde, en men besprak zonder enige opwinding de kansen van Jerry zowel als van de vluchtelingen.

Een kwartier later ging de Sheriff met twee mannen de nederzetting rond, om op verschillende punten een met potlood beschreven papier te bevestigen, waarin honderd dollars beloning werden uitgelooft voor iedereen die aanwijzingen kon geven, welke zouden leiden tot de arrestatie van Slogan en even zo veel voor de gevangenneming van zijn medeplichtigen. Het was niet heel veel, maar de Sheriff kon nu eenmaal niet over ruimer geldmiddelen beschikken. Hij had zijn plicht gedaan en kon voorlopig niets anders doen dan afwachten wat de achtervolging van Jerry zou opleveren.

Jim Cooper toonde zich niet weinig onthutst over deze ontsnapping, en hij begreep maar al te goed, dat hij er op zou moeten rekenen nogmaals tegenover

de man te zullen staan, die zijn doods-vijand geworden was, nu deze er in geslaagd was uit de gevangenis te ontsnappen.

Wat Raffles aangaat, hij was eerst voornemens geweest binnen enkele dagen terug te keren, maar hij besloot nu te wachten, totdat er nadere berichten van Slogan waren gekomen in verband waarmede professor Armstrong geen tegenwerpingen maakte, daar hij liefst zo lang mogelijk in het gezelschap van zijn dochter wilde blijven. De professor dacht er zelfs over zich metterdaad in Canada te vestigen, daar hij behalve zijn enig kind geen familieleden meer had.

De dag verliep, de nacht brak aan, ook deze ging heen en nog altijd was

er geen bericht van Jerry.

Op het einde van de derde dag keerden Jerry en zijn mannen eindelijk terug, alleen... Zij bleken een verkeerd spoor te hebben gevolgd en moesten eerst naar Yellow Creek terug keren, teneinde hun voorraad munitie, levensmiddelen en andere dingen aan te vullen. Want Jerry gaf het zo spoedig niet op en hij was vast besloten, de misdadigers te vatten, al zou hij er voor naar de Bering Straat moeten gaan.

Het noodlot echter had anders gewild, daar het op de tweede dag hevig was gaan sneeuwen, zodat bovendien ieder spoor werd uitgewist. Wanneer het weer opklaarde, zou de achtervolging worden hervat.

Hoofdstuk V

HENDERSON OP WACHT

Wederom verliepen drie dagen, het had opgehouden te sneeuwen en de zón, laag boven de kim staande, vergulde met haar schuins vallende stralen het onmetelijke, blinkende sneeuwdek, dat zich uitstrekte, zover het oog kon gaan en waarboven de huizen van Yellow Creek slechts even schenen uit te steken. Ternauwernood konden de dakken het zware gewicht van de sneeuwvracht dragen. De vorst had opnieuw met vernieuwde hevigheid ingezet en het vroom meer dan veertig graden.

Op de ochtend van die dag hadden Jim Cooper en zijn Engelse vrienden het plan gemaakt, een jachttocht te ondernemen, die waarschijnlijk bijna een week zou duren, want Jim wilde

zo gauw mogelijk zijn voorraad vullen compleet hebben, om daarmede naar Fort Joekon te gaan.

Hij kon thans niet lang meer wachten, want nog slechts enkele weken en dan zou de lente aanbreeken, de pelzdieren zouden hun heerlijke vacht afwerpen en de pelzen zouden bijna niets meer waard zijn.

Het was de eerste maal, dat Silvia alleen in huis zou achterblijven en Jim had haar op het hart gedrukt, vooral voorzichtig te zijn en zich des nachts goed te barricaderen. Maar het moedige en jonge vrouwtje van de pelsjager stelde hem gerust en verklaarde dat zij niet het minste gevaar liep; hij had haar immers reeds goed met revolver

en geweer leren omgaan en bovendien had zij Kid, de moedige hond, die haar zou weten te beschermen.

Maar ook dit stelde Raffles niet geheel en al gerust. Hij vertrouwde geen van de inwoners van Yellow Creek, enkele goeden niet te na gesproken en zo nam hij 's ochtends Henderson terzijde en zei tot de reus:

— Luister eens, James. Je weet dat mijnheer Cooper en ik gaan jagen en waarschijnlijk enige dagen zullen uitblijven. Ik wil dat je hier blijft en een oogje in het zeil houdt. Ik vrees dat onze vriend Jim, die zelf geen vrees kent, de toestand wel wat al te optimistisch inziet en al te veel vertrouwt op de vastberadenheid van zijn jonge vrouw, die toch pas enkele maanden in het land is en er de toestanden en de mensen niet voldoende kent. Ik reken er dus op, dat je in de buurt blijft en goed je ogen en oren openzet.

— Mag ik weten wat gij vreest, mylord? vroeg de reus, die eigenlijk veel liever had willen meegaan.

— Dat kan ik niet nauwkeurig aanduiden, James. Maar over het algemeen vrees ik de wraak van Slogan. Hij heeft eenmaal Miss Silvia willen ontvoeren, het is hem mislukt, maar hij zal misschien zijn poging met mevrouw Cooper herhalen. Ik acht hem een gevaarlijk sujet, die zich niet door een eerste mislukking laat ontmoedigen.

— Maar hij is gevluht. Hij bevindt zich in het verre Noorden, mylord.

— Dat meent Jim Cooper ook, James, maar ik voor mij ben er volstrekt niet zeker van, dat hij hier met zijn vrienden niet in de buurt rondsluip.

— Zou hij dat wagen, mylord?

— Er zijn hier schuilplaatsen genoeg, op drie uur gaans met de sleden. Daar begint het gebergte en al ligt er sneeuw het valt zeer moeilijk daar in de bergen iemands verblijfplaats te ontdekken, James. Ik ben dan ook zeker, dat hij in geheime verbinding staat met zijn vrienden hier in de nederzetting. Kortom, ik zal mij pas gerust voelen, als ik weet, dat jij goed oplet.

— Dan blijf ik hier, mylord. Moet ik bij Froese blijven wonen?

— Overdag ja, maar bij het vallen van de avond begeef je je naar de woning van Jim Cooper en neemt je in-trek in een van de bergschuren, waar hij zijn huiden bewaart. Ik erken dat het niet zeer weelderig is...

— Maar men zal er zacht liggen, mylord, vulde Henderson aan. En dat is meer dan voldoende. Gij kunt op mij rekenen, ik zal zorgen, dat er niets gebeurt.

— Ik mag je echter niet verzwijgen, James, dat je je aan gevaar bloot stelt, want je hebt die schurken nog niet goed leren kennen, zij deinzen voor niets terug. Hier zal de leuze «oog om oog, tand om tand» gelden.

— Ik zal wel zorgen dat zij mijn tanden niet krijgen, mylord, zei Henderson met een kort lachje. Gij kunt gerust alles aan mij overlaten. Wanneer zal ik u terug kunnen verwachten?

— Op zijn vroegst over vier dagen.

— Wat moet ik doen, wanneer ik er in slaag, een of meer van die schurken levend in handen te krijgen, in geval zij werkelijk een aanslag durven wagen.

— Aanstonds Jerry gaan waarschuwen, als deze hier aanwezig is en anders de Sheriff. Onderneemt niets op je eigen gezag, maar betrek er de politie in, dan ben je voor alle gevallen gedekt. En nu, adieu, ik hoop van harte dat mijn vrees ongewettigd is en dat ik mij nodeloos ongerust maak.

Raffles drukte de brave kerel de hand en een uur later waren de drie jagers onderweg. Zij hadden maar één slede medegenomen, die van Jim Cooper, zodat Henderson de beschikking hield over het voertuig van Raffles, in geval van nood.

En nu brak er een tijdperk voor de reus aan, dat niet zeer veel afwisseling bood. Hij begon met zijn diensten aan te bieden aan het mooie vrouwtje van de pelsjager en was haar behulpzaam bij het kloven van hout, hetwelk hij keurig netjes in blokken zaagde en opstapelde naast de geweldige haard. En verder slenterde Henderson maar wat rond en verveelde zich danig.

Zeker, hij had kunnen doen als de

anderen en zich naar het logement van Howard begeven, om daar zijn tijd door te brengen met spelen, drinken en twisten, maar die zaken hadden voor een man als Henderson weinig bekooring en bovendien dacht hij er ook geen ogenblik aan, een voet te zetten in het huis van iemand, die zijn meester blijkbaar vijandig gezind was.

Ja, als de brave reus slechts een auto hier had gehad, al was het slechts met de motor eruit, hij zou al tevreden zijn geweest. Hij zou er zich vorstelijk mee hebben vermaakt, alle kleppen met eindelijk geduld zuiver op te schuren, de klepveren opnieuw te spannen, de lagers te smeren, moeren en bouten aan te schroeven, kortom de machine grondig na te zien, zoals hij te Londen gaarne deed met de auto's van zijn meester.

Maar in deze nederzetting op de grens der beschaving, of liever daar ver voorbij, bevonden zich, wanneer men de wapens buiten beschouwing liet en ook de vier of vijf klokken en horloges, welke het dorp rijk was, niet meer dan twee mechanisch gedreven instrumenten, het ene was de gramfoon van Howard, het tweede was het orchestrion van zijn concurrent.

Nu was het orchestrion, zoals Henderson met eigen oren had kunnen horen, buitengewoon vals en hij begon dus zijn diensten aan te bieden aan Hudson, de tweede logementhouder van het plaatsje. Deze ontving hem een weinig verbaasd en wantrouwend, maar hij gaf Henderson toch verlof, het oude en valse ding eens te onderzoeken en Henderson bracht een heerlijke middag door met het uit elkaar nemen van het orchestrion, het schuren van de verroeste delen, het smeren van de grote veren en van de verschillende kamraderen en het weer ineenzetten van het toestel. Het resultaat beantwoordde echter niet volkomen aan zijn verwachtingen, want wel speelde het orchestrion heel wat vlugger, maar nog altijd even vals.

Henderson verontschuldigde zich met te zeggen, dat het ook nu niet te eer-

der was afgelopen.

Toen ging hij eens een kijkje nemen bij Freece en hielp de brave winkelier met het schoonmaken van geweren en het nakijken der twee bazarwekkers, welke hij in zijn winkel had en die te New-York een halve dollar zouden hebben gekost, maar hier ware kostbaarheden waren en veertigmaal zoveel moesten opbrengen. Ook keek hij eens naar de sleden om, sloeg de ijzers wat vaster en zag de lederen tuigen na. Hij was in gezelschap van Freece en van diens winkelbediende en ging toen de honden voederen, die een onderdak hadden gevonden in de grote bergschuur.

Toen de duisternis begon te vallen, wandelde Henderson bedaard naar de loods, die bij de hut van Cooper behoorde, en waar deze het grootste gedeelte van zijn huiden bewaarde, bereikte die aan de achterzijde, ging er binnen en strekte zich behaaglijk uit op een dikke laag pelsen, terwijl hij 'n viertal reeds gelooide berenhuiden over zich heentrok en dat was maar nauwelijks voldoende om zich te beschutten tegen de hevige koude, want in deze loods werd nooit gestookt, om de huiden des te beter te kunnen bewaren, waarvan de nog onbereide zo hard waren als ijzer. Hij had zijn revolver onder het bereik van zijn hand neergelegd en sliep, zoals men dat noemt, met één oog open.

De bergloods was van de woning gescheiden door een soort gang van niet meer dan een meter breedte en al waren de wanden van zware boomstammen opgetrokken, hij zou het toch moeten horen, zodra de hond, die de jonge vrouw bewaakte, zou aanslaan.

De nacht ging echter voorbij zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en Henderson gunde zich de weelde, nadat het volop dag was geworden, nog een uur onder de heerlijke warme vachten te blijven, want hij had niet al te veel geslapen.

Maar eindelijk wierp hij het dek van zich af, stond op, rekte zich met een kreunende geeuw uit, schoot zijn pels aan, stak zijn revolver in de holster en

zette zijn muts op. Hij opende de deur, knipperde een ogenblik tegen het zonlicht, dat over de verblindend witte vlakke scheen en toen zijn ogen eindelijk gewend waren aan het schelle licht keek hij in het enigszins verbaasde gezichtje van Silvia Cooper.

— Wat is dat, mijnheer James, waar komt gij nu vandaan?

— Uit... uit uw magazijn, madame, antwoordde Henderson hakkkelend.

— Hebt gij daar dan geslapen?

— De zaak is, madame, ik had het willen doen, maar ik kon de slaap niet goed vatten.

— Dat doet gij toch zeker niet op uw eigen houtje?

Henderson, die maar heel slecht kon liegen, stotterde, werd vuurrood en bracht er eindelijk met moeite uit:

— Neen, madame, op... op het houtje van graaf Panhurst. Dat is te zeggen... hij vond het beter en veiliger... hoe zal ik zeggen... een jonge vrouw alleen... en dan in deze wildernis met al die wolven en die verschrikkelijke koude.

Silvia barstte in een helder lachje uit en zei toen:

— Schei maar uit, vriend James. Je bent een beste kerel, maar je had mij vooruit moeten waarschuwen, ik had wel kunnen schrikken. De graaf is dus werkelijk ongerust, dat... dat... mij iets zou kunnen overkomen?

— Ik geloof het wel, madame.

— Maar Jim heeft me toch gezegd, dat die schurk, die Slogan ver in het Noorden moet zijn, op wel twaalf of veertien dagreizen hier vandaan.

Het jonge vrouwtje scheen zelfs een weinig ongerust te worden, maar Henderson die het zag, zei op beschermende toon:

— Gij hebt werkelijk niets te vrezen, madame. Kid en ik zijn er en ik zou wel eens willen zien, dat u een haar op het hoofd gekrenkt werd. Als die Slogan hier werkelijk in de buurt mocht zijn, ondanks de aanwezigheid van die mijnheer Jerry, dan zullen wij hem behoorlijk weten te ontvangen. Bij het minste onraad schiet gij uw revolver af en dan zal ik eens een hartig

woordje met die sinjeur spreken, met hem en met zijn vrienden. Maar ik kan mij werkelijk niet voorstellen, dat hij het zou durven ondernemen hier weer te verschijnen.

— Maar ons huis ligt zo afgezonderd, mijnheer James, bijna een kwartier uur gaans van het eigenlijke dorp, riep de jonge vrouw uit.

— Het komt er ook niets op aan. Kid en ik zijn er. Waar slaapt de hond 's nachts?

— In de kamer, voor mijn bed.

— Zijt gij al aan het dier gewend?

— O ja, ik geloof dat Kid veel van mij houdt, en dat hij mij wel zou verdedigen, als men mij aanviel.

— Des te beter. En zeg mij nu eens, madame, wat kan ik voor u doen.

— Voor mij doen, vriend James? herhaalde Silvia lachend. Ik zou waarlijk niet weten wat.

— Maar gij moet toch iets te doen hebben, riep Henderson uit. Vorken poetsen, messen slijpen, groenten schoonmaken, de vloer dweilen en wat weet ik al.

— Messen slijpen? Mijn hemel, wij hebben één broodmes, en dat is alles! Jim gebruikt zijn jachtmes voor het vlees. Wij hebben twee vorken en één lepel. Dat is juist het grappige ervan, weet je? En wij hebben een tinnen schotel en een van aardewerk, twee tinnen borden, twee aardewerk kommen en ik geloof niet, dat er meer is, o ja, nog een geëmailleerde emmer om water in te halen, maar dat breng ik altijd als ijs thuis. Jim lacht mij uit en zegt dat ik sneeuw moet gebruiken.

— Maar de vloer?

— Wel, als je die gaat dweilen, dwaaze James, dan kun je er vijf minuten later op schaatsen rijden!

— Valt er niets af te borstelen?

— Jawel, maar dat heb ik al gedaan.

— Kan ik geen koffie malen, naar Freece voor u lopen, de hond eens flink schuieren of wassen? Uw revolver nazien? Zal ik nog wat hout hakken? Van brandhout kan men hier nooit te veel hebben.

En Silvia, die zag hoeveel genoeg zij de reus zou doen, wanneer zij hem

in staat stelde haar een kleine dienst te bewijzen, zei vrolijk:

— Nu, wanneer je dan volstrekt iets voor mij wilt doen, ik wil nog graag wat hout hebben.

En vijf minuten later was Henderson aan het werk. Hij sleepte boomstammen van de grote stapel naast het huis, zo zwaar, dat drie normale mensen er een vrachtje aan zouden hebben gehad, zaagde die in stukken van een voet lengte, spleet die stukken met behulp van een wig en hakte ze toen verder klein; en al was het ook ijsig koud, een enkele bijslag was voldoende om het hout te kloven.

Kid keek er bij toe, kwispelstaartend en blijkbaar zeer in zijn nopjes met dit rustige leven.

Silvia had intussen boven het vuur water gekookt, en koffie gezet. Een homp tarwebrood, met honing besmeerd vormde het zeer eenvoudige ontbijt.

Daarop ging Henderson een wandeling maken, daar het stilzitten hem «bloedaandrang naar de hersens» veroorzaakte, zoals hij zei, ging eens zien hoe zijn orchestrion het maakte, bevond dat het ding valser klonk dan ooit, liep bij Freece in, stoeide wat met de trekhonden van Raffles, liet hen een flinke loop maken, om de dieren wat beweging te geven en verveelde zich voor het overige, zoals hij de vorige dag had gedaan.

Want de waarheid gebiedt te zeggen dat hier het romantische ver te zoeken was in deze schamele nederzetting met haar vierkante blokhuizen en de eindeloze vlakten, waar zelfs geen enkele gebaande weg te onderscheiden was.

Toen het daglicht had plaats gemaakt voor de eigenaardige schemering, die op deze hoogte het nachtelijk duister verving, begaf Henderson zich langs een grote omweg weer naar het huis van Cooper, klopte op de stevige deur, op een vooruit afgesproken wijze, en werd tot zijn groot genoegen allereerst ontvangen door een verwoed geblaf, dat echter aanstonds bedaarde, zodra Kid bemerkte met wie hij te doen had. Hij trad haastig binnen om de felle koude

zoveel mogelijk buiten te houden en stampte de sneeuw van zijn schoenen, terwijl hij zei:

— Neem mij niet kwalijk, madame, ik kom mij maar even overtuigen dat hier alles in orde is. Niets bijzonders gezien?

— Ik weet het niet, mijnheer James, begon Silvia aarzelend. Maar ik meen te hebben gemerkt, dat er vanmiddag een paar mannen, die ik overigens niet ken, om het huis heendraaiden. Zij bleven echter hoogstens een minuut of vijf en verwijderde zich toen weder.

— In welke richting?

— Naar het Westen, ik kon hun gedaanten nog lang tegen de ondergaande zon zien afsteken.

— Nu, wij zullen goed opletten en meer kunnen we niet doen. Is het niet zo, Kid?

Hij streelde de hond over de kop en het dier keek hem aan, alsof het hem volkomen begreep.

Silvia wilde hem een kroes heet gesuikerd bier aanbieden, maar Henderson wees het af, met de woorden:

— Warm bier maakt me slaperig, madame, en het is beter dat ik goed wakker blijf, dunkt mij. Maar een kop chocolade wil ik graag van u aannemen. Ik heb cacao meegebracht van Freece.

— Verkoopt hij die? vroeg het jonge vrouwtje opgewonden.

— De oude rakker verkoopt van alles, als men hem er maar goed voor betaalt, madame, zei Henderson en hij haalde het kleine busje cacao te voorschijn, waarvoor hij zes dollars had moeten betalen, ofschoon het zeker niet meer gekost had dan veertig dollarcen ten.

Hij kreeg zijn kop chocolade, wenste de jonge vrouw goede nacht en verliet het blokhuis, om zich snel naar de kleine bergloods te begeven. Op de drempel van de deur wendde hij zich nog eens om en keek in het rond. Maar nergens was een levende ziel te bespeuren, althans zo meende hij. Hij ging binnen, sloot de deur met behulp van de zware grendel en strekte zich uit op het rustbed.

Hoofdstuk VI

SLOGAN HOUDT WOORD

Henderson had ditmaal ook zijn geweer mede genomen, zette het in en hoek, na zich te hebben overtuigd dat het geladen was, stak een pijp op en... wachtte.

De uren kropen traag voorbij, zonder dat zich enig gerucht liet horen. Langzamerhand maakte zich een zekere loomheid van Henderson meester, ondanks zijn pogingen om wakker te blijven, waarschijnlijk een gevolg van de koude en van de benauwde uitwasingen der nog niet toebeide vellen.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen of hij geslapen had of niet, toen hij plotseling werd opgeschrikt door een zacht schurend, raspand geluid aan de deur van de bergloods.

Hij hief het hoofd op en luisterde ingespannen. Maar hij hoorde niets meer, alles om hem heen bleef doodstil, het was de eigenaardige indrukwekkende, volkomen geluidloze stilte van de Poolnacht.

Zonder enig gerucht te maken stond hij op, sloop naar de hoek van het vertrek en greep zijn geweer. Daarop liep hij naar de deur en deed er voorzichtig de zware sluitboom af. De deur ging naar buiten open, maar Henderson bemerkte tot zijn schrik, dat hij er vruchteloos tegen duwde, dus moest de deur van buiten versperd zijn.

Hij zette zijn geweer weg en duwde uit alle macht tegen de deur, die, evenals de wanden van de hut uit stammen van jonge dennen bestond, naast elkan- der gevoegd en bijna een decimeter dik, waarvan de retsen met rendiermos waren dichtgestopt en die daarenboven aan de onderzijde en aan de bovenkant werden bijeengehouden. Maar hoe sterk Henderson ook was, hij kon er niet in slagen de zware deur ook maar een duimbreed te doen wijken. Hij trachtte

haar naar zich toe te trekken, maar ook hierin slaagde hij niet, want de hoge drempel en de sponningen beletten het hem.

En juist op dat oogenblik hoorde hij Kid woedend blaffen...

Een dolle woede greep de reus aan. Zou hij hier als een muis in de val zijn opgesloten, terwijl men op tien passen afstand de jonge vrouw overviel?

Neen, dat nooit! Met een flitsende blik keek Henderson rond en in de hoek ontdekte hij de zware bijl, die hem die ochtend gediend had om het hout in kleine blokken te kloven. Hij greep het scherpe ding en een seconde later vlogen de grote splinters van de deur.

De reus hakte als een bezetene, maar ondertussen luisterde hij met een angstig hart naar de geluiden uit het blok- huis, die zwak tot hem doordrongen. En zijn hart stond stil van ontzetting, toe hij het blaffen van de hond niet meer hoorde. Wel klonk thans het gegil van een vrouw, wie men de mond blijkbaar met geweld dicht hield.

Henderson verdubbelde zijn slagen en donderend dreunde het hout, terwijl grote stukken eraf vlogen. Nog enkele slagen en er was een gat in de deur, groot genoeg om er de hand door te steken.

En nu kon Henderson ook zien, wat hem belet had de deur te openen. Er rustte een gehele boomstam tegen, ontdaan van de takken en zeker twee decimeter in doorsnee, waarvan het ondereinde op de grond steunde.

Met inspanning van al zijn krachten, duwde Henderson, na de arm in het gat te hebben gestoken, de boom weg. Hij greep opnieuw zijn geweer, wierp de deur open en stormde naar buiten.

Bijna op hetzelfde oogenblik klonk een

schot, en een kogel schaafde zijn wang, zodat het bloed vloeide. Henderson wierp zich onmiddellijk ter aarde en keek rond. Hij zag naast de houtstapel het schamplicht op de loop van een geweer, daar op geworpen door de maan, die zoeven in volle luister van achter de wolken was te voorschijn getreden.

De geweerloop bewoog. Maar reeds had Henderson zijn revolver getrokken, het schot knalde. Het werd beantwoord door een rauwe kreet; languit plofte een man voorover in de sneeuw en bleef roerloos liggen. De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Henderson verloor geen tijd, maar sprong dadelijk weer op en snelde naar de voorzijde van het blokhuis. Daar, op twintig passen afstand wachtte een grote slede, met niet minder dan veertien honden bespannen.

Zo juist was een man naar buiten getreden, die iets zwaars in zijn armen droeg, dat hij snel naar de slede droeg.

Maar voor Henderson zijn revolver opnieuw kon oplichten, wierpen zich twee met messen gewapende mannen, die bij de deur hadden wacht gehouden, op hem. Een ogenblik wankelde de reus onder deze plotselinge aanval en een der beide messen drong door zijn mouw en verwondde hem aan de beneden-arm.

Maar onmiddellijk herstelde Henderson zich. Hij deed een stap achteruit en zwaaide met de linkerhand zijn geweer boven zijn hoofd, dat hij bij het einde van de loop had vast gegrepen, als het ware het een knots. Met een doffe slag bonsde de kolf beurtelings op de koppen der beide aanvallers, die met iets als een snik om hun eigen as draaiden en zich toen op de sneeuw uitstrekten, alsof wij wilden gaan slapen.

Maar de man met zijn zware vracht had intussen de slede bereikt. Hij had er zijn last in neergezet en gromde een bevel tegen de honden.

Maar reeds was Henderson neergelield en had zijn geweer aangelegd. Hij mikte zorgvuldig, het schot klonk, de man wankelde, sloeg wild met de

armen en stortte voorover neder.

De man, die bij de slede de wacht had gehouden, slaakte een kreet van woede en het volgende ogenblik was hij slechts op eigen lijfsbehoud bedacht. Hij greep de roerloze gedaante in de slede, slingerde die eruit, sprong er zelf in, spoorde de honden aan met een luid kreet en pijlsnel schoot de slede vooruit, terwijl de honden luid blaften.

Henderson bekommerde zich volstrekt niet meer om de vluchteling, maar ijde op de roerloze gedaante toe en keek in het doodsbleke gelaat van Silvia Cooper.

Henderson nam de bewusteloze jonge vrouw in zijn armen, alsof het een kind was en droeg haar naar het blokhuis. Maar eensklaps stond hij verschrikt stil; achter het huis nam hij een rosse gloed waar...

— Vervloekt! De schurken hebben de bewaarplaats van de huiden in brand gestoken. De bandieten hadden mij dus levend willen roosteren. Nu, het is hier een lief land, dat moet gezegd worden.

Hij verhaastte zijn schreden en droeg de jonge vrouw, zo snel zijn benen hem dragen wilden, weer het blokhuis binnen.

Daarop ging hij voor de deur staan en schoot zijn revolver snel achter elkaar leeg, om de aandacht van de bewoners van Yellow Creek te trekken. Maar reeds moest men daar de eerste schoten hebben gehoord, want Henderson zag een tiental gedaanten, die snel over de sneeuw kwamen aanschuiven, over de witte vlakke, op hun sneeuwschoenen nederen.

Toen Henderson zag, dat er hulp kwam opdagen, liep hij ijlings naar de bergloods en bemerkte dat tegen de achterzijde daarvan een grote hoop droge takken was opgestapeld, waarschijnlijk met petroleum begoten en die hel oplaaiden. Reeds had de achterwand van de bergloods vlam gevat.

Ondanks de hitte deed Henderson al het mogelijke, de brandende takken met behulp van zijn geweer uiteen te slaan, maar hij kon er niet in slagen, de brand

te stuiten, die reeds de achterwand had aangetast.

Maar een ogenblik later waren reeds tien flinke mannen ter plaatse, waaronder ook Jerry en de Sheriff, zich bevonden en zonder tijd te verliezen met vragen, begonnen allen op de meest primitieve wijze het vuur te bestrijden, door handen vol sneeuw in de vlammen te werpen. Anderen drongen naar binnen en trachtten nog van de vellen te redden wat er te redden viel. Na een kwartier was de brand geblust, maar de achterwand was toen ook volkomen weggebrand en deze bleek met petroleum letterlijk begoten te zijn.

— En dat heb ik niet eens geroken, zo beschuldigde Henderson zich op grimmige toon, toen hij eindelijk overtuigd was, dat het vuur gedoofd was.

— Dat is geen wonder, vriend James, zei Jerry, en gij behoeft u zelf niet te beschuldigen. Ten eerste belet de vreselijke koude, de reukorganen op normale wijze te werken, ten tweede was de bereloods hermetisch dichtgestopt met rendiermos en ten derde stinken die onbereide huiden meestal zo formidabel, dat daarnaast alle andere luchtjes in het niet verzinken. En vertel me nu maar eens, wat er eigenlijk geschied is. De Sheriff heeft twee verdachte kerels met een gat in het hoofd voor het huis zien liggen en een derde met een kogel door de hersens dood bij de houtstapel gevonden. Hoe is dat gekomen?

— Dat is gekomen, omdat ik mijn revolver op de een heb afgevuurd en de twee anderen met mijn geweerkolf op het hoofd heb geslagen, antwoordde Henderson langs zijn neus. Gij moet er niet boos om zijn, maar ik kon niet anders, want ik moest mij zelf verdedigen.

— Dat is waar, je gezicht is geheel bebloed en uit je mouw loopt ook bloed.

— O, dat heeft niets te betekenen, lënd.

— Zeg dat niet, vriend James. Bij deze felle koude kunnen de geringste wonden gevaarlijk worden. Ga aanstonds het blokhuis binnen en laat mij je verbinden. Je kunt mij dan ondertussen vertellen wat er is voorgevallen.

Allen gingen nu het blokhuis binnen

waar men de dode reeds had neergelegd en met een berenvel bedekt. Nadat Henderson zich overtuigd had, dat Silvia Cooper haar bewustzijn herkrege had, en hem met een glimlach van innige dank de hand toestak, verhaalde Henderson, op zijn eenvoudige, onopgesmukte wijze, wat er gebeurd was.

Jerry, die hem ondertussen handig en snel verbond met de verbandmiddelen, die in de hut van geen enkel pelsjager ontbreken, luisterde aandachtig naar het verhaal. Toen Henderson geëindigd had, riep Jerry uit:

— Dat is natuurlijk niemand anders geweest dan die schurk van een Slogan en hij heeft nu zijn verdiende loon. Het is goed, dat wij hem nu eindelijk in handen hebben. Gij hebt hem immers aangeschoten?

— Ja ik zag hem vallen. Daarop wiern de andere de vrouw uit de slede en vluchtte.

— Ja, op galanterie behoeft men in dergelijke gevallen niet te rekenen, zei Jerry schouderophalend. Wij zijn hier in Alaska, vergeet dat niet.

Hij keek het vertrek rond en nu viel zijn blik op de arme Kid, die, hevig bloedend uit een wonde in de zijde, roerloos in een hoek van het vetrek lag. Silvia had de richting van zijn blik gevolgd en riep nu op een toon van liefde en zelfverwilt:

— Mijn lieve Kid. Hij heeft mij willen beschermen, die brave hond. Een van de mannen heeft hem met zijn jachtmes gestoken. Ga toch eens gauw kijken. Hij zal toch niet dood zijn?

Jerry liep haastig op de hond toe, bekeek de wonde en zei:

— Hij is er lelijk aan toe, mevrouw, maar het is een krachtig dier en ik denk wel, dat hij er van zal opkomen, als hij goed wordt behandeld. Maar nu moeten wij eerst die Slogan inrekenen. Gij, mijnheer James, wees zo goed en neem de Sheriff en nog een andere man mee naar de plek waar gij de kerel hebt neergelegd.

Henderson verloor geen tijd, maar ging met de Sheriff en een van diens mannen het blokhuis uit. Maar toen hij de plek bereikte, waar de slede had

stilgehouden en waar hij Slogan duidelijk had zien vallen, slaakte hij een kreet van woede en teleurstelling. Er was niets meer te zien. En toch was hij er zeker van dat hij de schurk had geraakt. Hij deelde dit de Sheriff mede en deze haalde de schouders op en bromde tussen de tanden:

— Zijn medeplichtige is natuurlijk met de slede teruggekeerd toen gij in huis waart en heeft zijn gewonde vriend snel in het voertuig geladen, waarop hij weer is weggevlucht.

— Dan is de man om wie het ging, dan is de voornaamste boosdoener al weer ontsnapt

— En ik verzeker u dat het niet zo gemakkelijk zal zijn, hem terug te vinden. Er zit weer sneeuw in de lucht en als het eenmaal is gaan sneeuwen, kunt gij evengoed naar hem gaan zoeken als naar een naald in een hooiberg. Binnen een kwartier is elk spoor uitgewist, ook het diepste.

— Nu, ik ken iemand, die de hoop niet zo spoedig zal opgeven, om die schurk terug te vinden, zei Henderson droogjes. Ik wilde intussen wel, dat graaf Panhurst terug was, de verantwoordelijkheid voor de veiligheid van die jonge vrouw drukt zwaar op mij.

— Ik zou de raad willen geven, mevrouw Cooper over te halen; gedurende de paar dagen, die er nog zullen verlopen, alvorens haar man terugkeert, haar intrek te nemen bij Freece, waar zij veilig zal zijn, zei de Sheriff. En eigenlijk is het hier volstrekt niet geschikt voor een jonge vrouw als zij. Cooper moest zo spoedig mogelijk verhuizen, dat is mijn idee.

Zij traden de blokhut binnen en juist begonnen de eerste sneeuwvlokken te vallen. Onder die omstandigheden was het volkomen overbodig, reeds nu de achtervolging te willen beginnen, maar Jerry nam zich vast voor, al was het spoor ook honderdmaal uitgewist, bij het krieke van de dag op weg te gaan, teneinde het spoor van de misdadiger terug te vinden en hem zelf te kunnen arresteren, zijn naam als lid van de bereden politie en zijn promotie tot sergeant stonden op het spel.

Daar de nacht nog lang niet verstreken was, werd besloten Silvia over te brengen naar het huis van Freece, terwijl Henderson voor alle veiligheid zijn intrek zou nemen in de blokhut van de pelsjager en een paar honden zou meenemen, die hem tijdig zouden wekken als er onraad dreigde, ofschoon dit zeer onwaarschijnlijk was.

Snel werden alle voorbereidselen gemaakt en een ogenblik later trokken allen naar de nederzetting; Silvia kreeg een goede kamer in het grote huis van Freece, waar zij goed beschermd zou zijn, terwijl Henderson met enige honden terugkeerde naar het blokhuis. Twee mannen van de Sheriff gingen overnachten in het laatste huis van de nederzetting, om bij het eerste alarm onmiddellijk bij de hand te kunnen zijn.

Er gebeurde echter niets meer en Henderson genoot nog enige uren slaap, die hij zeker wel verdiend had. Maar zodra de dag was aangebroken, stond hij op en begaf zich naar het dorp om naar de welstand van Silvia Cooper navraag te doen, maar niet, voordat hij eerst zijn zorgen gewijd had aan Kid en diens wonden opnieuw had verbonden. Het dier sliep gerust en Henderson sloot het blokhuis, dat nu door de twee mannen van de Sheriff zou worden bewaakt en begaf zich naar het huis van Freece.

Hij vernam daar dat de jonge vrouw nog sliep en dat professor Armstrong, die in het tweede logement van de nederzetting een onderdak had gevonden, reeds van het gebeurde in kennis was gesteld en niet gerust had, voor hij zelf al zijn hebben en houden naar het huis van Freece had overgebracht, om in de onmiddellijke nabijheid van zijn dochter te zijn.

Hij wachtte geduldig tot vader en dochter waren opgestaan en trof hen in de kleine woonkamer van Freece, waar zij het eenvoudige ontbijt nuttigden, terwijl de winkelier met een brede grijnslach op zijn goedig gelaat toekeek.

De professor begon onmiddellijk een jerimiade aan te heffen. En Henderson luisterde geduldig toe, daar hij zich zeer

goed kon verplaatsen in de gemoedstoestand van dit grote kind, dat heel geleerd kon zijn, maar zeker niet was geschapen om de eindeloze ontberingen van deze streken geduldig en zonder morren te verdragen.

Henderson bleef de gehele dag in de onmiddellijke nabijheid van Silvia, vast besloten om haar thans niet meer uit het oog te verliezen.

Van de Sheriff vernam hij, dat Jerry de Mannendoder vroeg in de ochtend met een paar vastberaden mannen er op uit getrokken was om de beide gevluchte misdadigers te achterhalen, ofschoon hij niet het minste spoor had en alleen maar kon gissen, dat Slogan en zijn vriend waarschijnlijk zich begeven hadden naar het goudgraverskamp, dat op slechts weinige mijlen van de kust der IJszee verwijderd lag.

De maaltijden werden nu gezamenlijk gebruikt, Henderson en de jonge vrouw gingen geregeld naar de gewonde Kid omzien en zij bemerkten tot hun blijdschap, dat het dier goed vooruit ging en gelukkig zou genezen van de wonde, die hem door een der schurken was toegebracht.

De nacht verliep zonder dat zich iets bijzonders voordeed en de dag brak aan waarop Cooper, Raffles en Brand van hun tocht terug zouden keren.

Reeds des middags begaven Silvia en Henderson zich op hun sneeuwschoenen buiten de nederzetting en naar een van de lage heuvels, van welks top men de vlakke mijlen ver in Noordelijke richting kon overzien. Het was bitter koud, maar zij hielden zich zo goed mogelijk warm door vlug heen en weer te lopen, in gezelschap van de honden van Raffles, die allen waren meegegaan en uitgelaten waren van blijdschap, dat zij zich vrijelijk konden vermaken, zonder gedwongen te worden, in het gareel te lopen voor een zware slede.

Een paar uren hadden Henderson en Silvia daar reeds op wacht gestaan, toen de reus, die scherpe ogen had, met uitgestrekte hand in de verte wees en uitriep:

— Daar, daar komen zij aan!

— Ik zie niets, riep Silvia uit, ter-

wijl zij de ogen met haar hand beschut- te tegen de schuins vallende stralen van de zon.

Maar na enige ogenblikken zag zij toch ook een kleine zwarte stip heel in de verte, die zich over de sneeuw voort bewoog en langzamerhand vormen kreeg. Een half uur later konden zij de slede met het blote oog reeds duidelijk onderscheiden, die zwaar beladen scheen te zijn en slechts langzaam naderde.

Opgewonden wuifde het jonge vrouwtje met haar zakdoek, misschien het enige exemplaar dat in Yellow Creek te vinden was en het sein was daarginds gezien, want Jim zwaaide met de arm en een ogenblik later maakte hij zich van de kleine groep los en kwam snel op zijn sneeuwschoenen naderbij.

Maar ook de honden hadden lucht gekregen van de nadering van hun geliefde meester en als dol snelden zij de helling van de heuvel af, luid blaffend, om hem te gaan begroeten.

Jim Cooper bezweek bijna onder de vracht van een groot aantal huiden, welke hij, tot een pak gebonden, op de rug droeg en toch kwam hij aansnelen vrolijk, sterk en verliefd, ofschoon er een gewicht van bijna tachtig kilo op zijn schouders drukte.

Henderson deed alsof hij plotseling een riempje van zijn sneeuwschoen moest vastgespen, toen het pas getrouwde paartje de ontmoeting vierde. Jim en Silvia vlogen elkaar in de armen, nadat de jonge pelsjager het pak had afgeworpen, met een vuur, alsof zij elkander in geen half jaar gezien hadden. En toen gleed Henderson maar stilletjes de helling van de heuvel af en de slede tegemoet. Hij had de weinige honderden meters spoedig afgelegd en Brand begroette hem met een vrolijk:

— Hallo James, hoe gaat het, vriend?

— Persoonlijk heb ik volstrekt niet te klagen, mijnheer Brand, antwoordde de reus. Maar er zijn dingen gebeurd...

— Wat is er, James? vroeg Raffles terwijl hij deze aandachtig aankeek. Je ziet er wat bedremmeld uit. Er is toch niets ergs geschied?

— Niets van betekenis, mylord. Gij kunt gerust zijn, antwoordde Henderson haastig. Ik heb een bandiet moeten neerschieten en twee anderen zijn er weinig beter aan toe. Zij hebben de opslagplaats van Cooper in brand gestoken en er is voor een waarde van 1200 dollar aan vellen verloren gegaan. Maar dat is dan ook alles. Ik verzeker u, dat mevrouw Cooper volstrekt niets mankeert, hetgeen gij trouwens zelf wel kunt zien.

— Wat zeg je daar? riep Raffles met gefronste wenkbrauwen. Wat is dat voor een verward verhaal? Wie hebben dat gedaan?

— Slogan en zijn vrienden, mylord.

— Vertel het mij eens geregeld en van het begin af, beval Raffles.

Henderson deed het verhaal van wat er enige nachten tevoren was geschied. Raffles luisterde zwijgend, de lippen op elkaar genepen en met duistere blik in de richting van het Noorden turend.

Toen de reus eindelijk zweeg, nog altijd een weinig verlegen en ontdaan, zei Raffles:

— Ik maak jou volstrekt geen verwijt, James. Je hebt stellig gedaan wat je kon en het is zonder enige twijfel alleen aan jou te danken, dat het nog zo goed is afgelopen.

— Wat Jerry betreft, mylord, hij is de schurk al achterna gegaan, die ik heb aangeschoten, dat weet ik zeker.

— En ik weet het ook, want wij hebben hem daarginds gezien, zei Raffles bedaard.

— Hebt u hem gezien?

— Ja, James, ver in het Noorden. En

het is te bejammeren dat wij Jerry niet eveneens gezien hebben, want dan hadden wij hem kunnen inlichten. Nu, wat niet geschied is, kan nog gebeuren. Want wij maken nog vandaag rechtsomkeert. Hij heeft zich, zeker naar het kamp der gouddelvers begeven en daar hebben wij ook nog het een en ander te verrichten, mijnheer Brand en ik.

Zij waren onder het spreken verder gegaan en keken nu een ogenblik zwijgend en glimlachend naar de jonggehuwden, die in een druk gesprek met elkaar waren, terwijl Jim opgewonden gebaren maakte.

Maar de jonge pelsjager kreeg de anderen in het oog en riep reeds uit de verte:

— Hebt gij het gehoord, graaf? Heeft James u medegedeeld wat er nu weer gebeurd is?

— Ik ben op de hoogte, Jim.

— O, ik zou mij zelf wel kunnen ranselen, dat ik zo lichtzinnig ben geweest, om Silvia alleen te laten, riep Jim op hartstochtelijke toon. Maar ik zweer u, dat ik haar nu niet meer verlaat.

— Daar doe je verstandig aan, Jim, zei Raffles ernstig. Het is er hier de streek niet naar, om een jonge vrouw alleen achter te laten, vooral wanneer men omringd is door vijanden. Wat ons betreft, wij begeven ons onmiddellijk weer op weg.

— Waarheen, graaf?

— Naar het Noorden, Jim.

— Met welk doel?

— Wij willen Jerry helpen, die ellending van een Slogan op te sporen.

Hoofdstuk VII

NAAR HET NOORDEN

Het overige van de dag werd gebruikt om voorbereidingen te maken voor de reis en om vervolgens wat uit te rusten.

De jacht was zeer voorspoedig 46

weest en ofschoon Jim er zich tegen verzetten, rustte Raffles niet, alvorens de jonge man alle huiden van de dieren, welke Raffles en Brand geschoten had-

den ten geschenke aannam en dat waren er heel wat, zodat de slede zwaar beladen was geweest en zij zelve hadden moeten lopen om haar te ontlasten.

Die zelfde avond namen de drie mannen, die op zulk een zonderlinge wijze in het leven van Jim Cooper waren getreden, afscheid van de jonge pelsjager, zijn jonge vrouw en professor Armstrong, want de geleerde zou reeds de volgende dag naar Fort Joekon vertrekken en daar de terugkomst van Raffles afwachten, die hem verder zou vergezellen tot het eerste spoorwegstation.

Jim had bijna de tranen in de ogen, toen hij de hand drukte van de Engelsen, die hem zulk een grote dienst hadden bewezen en hij drukte de hand van Henderson met zoveel kracht, dat zelfs die reus een pijnlijk glimlachje niet kon weerhouden.

De drie Engelsen overnachtten in het huis van Freece en stonden de volgende ochtend zeer vroeg op.

De honden waren uitstekend uitgerust en goed gevoed en zij zouden dus een lange reis gemakkelijk kunnen uithouden. Ditmaal werd de slede slechts met het noodzakelijkste beladen, zoals een tent, munitie, dekens en eetgerei en de honden hadden dus geen zware vracht en deden met lust hun werk.

Nog had de lichte poolnacht geen plaats gemaakt voor de dag, toen de slede vertrok en een half uur later was er van de nederzetting niets anders meer te zien dan een zwarte vlek aan de horizon. Raffles had aanstonds koers gezet naar de bronnen van de Kowak, die uitstroomt in de Kotzebu baai, die een onderdeel vormt van de Bering Straat. Hij wilde deze dichtgevroren rivier over een honderdtal mijlen volgen, tot hij weer verder Noordelijk zou gaan om zo de Noatak te bereiken, een rivier die evenwijdig stroomt met de Kowak en zich eveneens uitstort in de zoeven genoemde baai.

Het was een tiental mijlen ten Noorden van laatstgenoemde rivier, in het land der Eskimo's, dat het goud ontdekt was, hetwelk een duizendtal gelukzoekers naar die plek had gelokt, die er aanstonds een kamp hadden gebouwd

dat de naam van dorp wel verdiende en dat zeker tweemaal zo groot was als Yellow Creek.

De gelukzoekers hadden er de trotse naam Gold City aan gegeven, ofschoon het van een stad volstrekt niets had en alleen uit lage, uit zware boomstammen opgetrokken hutten bestond, waartussen natuurlijk ook de kroegen en danshuizen niet ontbraken.

Jerry was de Engelsen twee volle dagreizen voor en daar Raffles wist, dat de man der bereden politie zo goed als onvermoeibaar was, zo begreep hij wel, dat hij hem waarschijnlijk niet zou kunnen inhalen, als er zich geen bijzondere omstandigheden voordeden.

Weliswaar had het opgehouden met sneeuwen, maar ieder spoor, twee dagen geleden gemaakt, was volkomen uitgewist en er was dan ook niet aan te denken, te trachten de weg terug te vinden. De sneeuw was saamgevroren en snel gleed de kleine groep over die bijna ijsharde oppervlakte.

Nu en dan vertoonde zich een sneeuwhoen, maar de mannen spaarden hun kruit en schoten er in de loop van die eerste dag slechts twee, om daarmee hun maal te doen, aangevuld met een paar droge beschuiten, alles bespoeld met een slok met water aangelengde brandewijn.

Die gehele dag trokken zij verder, met slechts enkele uren rust, gedeeltelijk over de Kowak, die met een ijsdek van bijna twee voeten dik bedekt was, zonder iemand te ontmoeten. Het land was daar geheel onbewoond en pas honderden mijlen verder zouden zij de eerste Eskimo-dorpen bereiken. Nu en dan zag zij in de verte een van die vluchthutten, zoals de pelsjagers en de Indianen ze bouwen, om er een toevlucht te zoeken, ingeval zij door een sneeuwstorm onderweg overvallen worden.

Des avonds hielden zij halt bij een van die hutten, die bewoond bleek te zijn door een halfbloed, die hen gaarne gastvrijheid verleende en die zij de volgende dag ruimschoots beloonden met een half ons goede rooktabak.

Goed uitgerust en na een maaltijd van gedroogd rendier vlees, melk en een

soort maiskoeken, zetten zij hun weg weer voort.

Vier dagen trokken zij op deze wijze voort, nu en dan rustend, totdat zij eindelijk de Noatak bereikten, die hier bijna een kilometer breed was, maar van de ene tot de andere oever bevroren, zodat het overtrekken niet de minste moeite bood, daar de oevers hier tamelijk vlak waren.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag, toen zij de andere oever van de rivier bereikten en zij moesten zich nu op slechts vijftien mijlen afstands van de nederzetting der gouddelvers bevinden, een afstand, die de honden gemakkelijk in twee en een half uur konden afleggen.

Eerst werd een half uur gerust om te eten en toen werd het laatste gedeelte van de tocht aangevangen. Nadat de drie mannen geruime tijd zwijgend waren voortgegaan, begon Brand:

— Ik zou wel eens willen weten, of wij de man, die wij zoeken, daarginds zullen aantreffen.

— Ik weet het niet zeker, zei Raffles hoofdschuddend. Als hij er was, had Jerry hem, dunkt mij, wel reeds kunnen arresteren en dan hadden wij hen moeten tegenkomen, want hij moet dergelijke gevangenen steeds naar Fort Joekon overbrengen.

— Ik geloof dat de politieagenten het hier wel wat lastiger hebben dan de bobbies in Londen, liet Henderson zich horen.

— Het is in het geheel niet met elkaar te vergelijken, James, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Het komt hier menigmaal voor dat een constabel zijn gevangene over een afstand van acht dagen reizens moet transporteren, met hem in eenzelfde vluchthut moet overnachten, op gevaar af dat zijn arrestant hem vermoordt en zomers te paard, 's winters per slede moet reizen. Men kan dan ook bij het corps alleen maar energieke, voor niets terugdeinzende en volkomen gezonde mannen gebruiken. Ik zou niet durven beweren, dat zij allen moreel even hoog staan, maar zij zijn even moedig als taai.

— Als wij onze man niet in Gold City vinden, wat ben je dan van plan? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Dan ben ik van plan net zolang te zoeken, totdat ik hem vind, antwoordde Raffles kortaf. Het is bijna niet mogelijk, dat een man zich hier lang kan verbergen, zonder dat hij zich tenslotte bloot geeft, hij moet toch zijn voorraden vernieuwen, zijn zout, zijn tabak, zijn patronen, zijn brandewijn.

— Wat doe je, wanneer je Jerry daar ontmoet?

— Ik denk dat ik hem zal aanbieden met hem samen te werken, maar dat zal wel van de omstandigheden afhangen.

Opnieuw vervielen de mannen in stilzwijgen, ernstig gestemd door de drukkende stilte, die hier heerste en door de woestheid van het landschap dat hen omringde. Want zij bevonden zich hier in een bergachtig terrein en de sneeuw had niet overal houvast kunnen vinden op de gladde, steile hellingen dier woeste rotsen.

Het was bijna vijf uur en de zon zou juist onder de kim verdwijnen, om daar dan als het ware te blijven hangen en die lichtende schemering te veroorzaken, welke de Poolnachten van zulk een geheimzinnige schoonheid doet zijn, toen zij Gold City als het ware ontdekten, aan hun voeten, nadat zij 'n heuvel beklommen waren, welke de vallei afsloot, op welker bodem Gold City was gebouwd.

Een ogenblik hielden zij halt en keken neer op die ruwe, besneeuwde hutten, grillig dooreengeplaatst, bijna alle van dezelfde vorm en alleen in grootte verschillend. Er klonk een dof rumoer uit het dorp op, want de goudgravers waren zoeven van het werk teruggekeerd en hielden een van hun woeste drinkgelagen.

En toen daalde de slede, tegengehouden door de drie mannen, voorzichtig de andere helft van de heuvel af en gleeed het goudgraversdorp in.

Reeds bij een der eerste hutten, veel groter dan alle andere, hield Raffles plotseling op. Zijn oog was gevallen op een met veertien honden bespannen sle-

de, welke hij aan enkele bijzonderheden aanstonds herkende, het was de slede van Jerry, de politieman.

Raffles bukte zich en bekeek het sterke lederen tuig van de honden. Op de borstzelen bevond zich in het midden een rond koperen plaatje, ter grootte van een dollar, hetwelk twee gekruiste staven vertoonde, het teken van gezag en van de R.M.P.

Een vergissing was dus buitengesloten. Raffles keek naar het houten huis en zag dat er boven de deur een ruw uithangbord was aangebracht, beschilderd door een ongeoeffende hand, die waarschijnlijk een fles en een kroes had willen afbeelden, naast elkaar op een tafel staande. Daaronder stond met menie geschilderd: « De volle beker ».

Het huis had aan de voorkant, naast de deur, slechts twee vensters, zoals gewoonlijk in deze streken, voorzien van mica platen. Daardoor stroomde het licht van enige petroleumlampen naar buiten, die zoeven daar binnen waren aangestoken. Een woest gedruis klonk naar buiten, schorre stemmen, gezang en de klanken van een harmonika.

Maar plotseling, als bij toverslag, hield daar binnen ieder gerucht op en het geluid van de harmonica stierf weg in een soort jammerkreet.

Raffles had zich van zijn sneeuwschoenen ontdaan, welk voordeel door zijn beide metgezellen gevolgd was, sloop naar een der ramen en keek naar binnen. Hij zag eerst niets anders dan een verwarde mensenmenigte, maar toen begon hij iets meer te onderscheiden. Hij keek in een ruime gelagkamer, die als twee druppels water gelek op die van Buck Howard en alleen maar een weinig kleiner was. In een hoek was de toonbank en daarachter stond een zwaar gebouwde, volkomen kaalhoofdige man in een blauwe trui, zijn broek tot bijna onder de oksels reikend en opgehouden door lederen bretels. Hij had een bleek, breed gezicht en een rood ringbaardje, dat hem deed gelijken op een circus-clown.

Ongeveer in het midden van de gelagkamer stond de onmisbare roulette, waaromheen een twintigtal mannen ge-

schaard was, waarvan de meesten blijkbaar zoeven waren opgestaan van hun ruwe stoelen, want sommigen hielden de leuning nog vast en keken strak naar een man, die op de drempel van de deur stond, in iedere hand een revolver en tot schieten gereed.

Raffles herkende hem met één oogopslag, het was Jerry de Mannendoder. Even later zag hij op wie het gemunt was, want bij de speeltafel stond Dick Slogan, bleek en met door woede vertrokken trekken, de handen in de hoogte gestoken. En naast hem stond zijn vriend Pete Hockins, eveneens met opgestoken handen.

Juist toen Raffles keek, staken twee mannen van de Sheriff, die Jerry vergezeld hadden, het vertrek over, om naar de schurken toe te gaan en hun revolvers af te nemen. Maar zij waren nog niet bij Slogan en zijn medeplichtige, of er greep plotseling weer een verandering van toneel plaats. Snel als het weerlicht greep de schurk de zware stoel bij de leuning en wierp die voor de voeten van een der naderende mannen, die een vloek slaakte, struikelde en viel. En voor Jerry had kunnen schieten, had Slogan een paar mannen terzijde geworpen en met een enkele sprong het venster bereikt, dat hij op hetzelfde ogenblik openrukte. Hij sprong naar buiten en viel als het ware aan de borst van Raffles, die op vriendelijke toon zei:

— Goede avond, mijnheer Slogan. Blij u te zien. Maar wilt gij mij nu reeds verlaten? Dat is zeer onaardig van u. Neen, laat die revolver maar zitten, ik heb een zeer goede, de uwe kan nauwelijks beter zijn.

Slogan vloekte als een bezetene en trachtte zich los te rukken, maar hij worstelde vruchteloos. Raffles hield hem al te stevig vast.

Een ogenblik later kwam Jerry de deur uitsnellen en hij slaakte een kreet van blijde verbazing, toen hij zag dat Slogan in de val was gelopen en ontdekte, wie hem daar zo plotseling ter hulp was gekomen.

— Dat noem ik boffen, riep hij vrolijk uit, terwijl hij zijn revolvers opstak

en een sterke lederen riem te voorschijn haalde, waarmede hij in een oogwenk armen en benen van zijn arrestant bijeen bond en hem daarop kalm, als een baal meel, op de harde sneeuw neersmaakte.

— Ik ben u grote dank verschuldigd, graaf, en ik zegen het toeval dat u juist hier bracht, riep Jerry lachend uit.

— Het was geen toeval, waarde Jerry, wij kwamen hier in de hoop, dat wij u zouden kunnen helpen, riep Charles Brand uit, die naderbij was gekomen.

— Dan dank ik u recht hartelijk, gij hebt de streek helpen bevrijden van een gevaarlijke schurk, een hondsvot, die nu wel een paar jaartjes zal moeten brommen en die wij in Fort Joekon wat beter zullen opsluiten dan het in Yellow Creek het geval was.

De twee mannen van de Sheriff hadden intussen Hockins overmeesterd en geboeid naar buiten gebracht en een ogenblik daarna werd het tweetal naar de slede gevoerd en daar zonder veel omslag in geworpen.

Toen wendde Jerry zich opnieuw tot Raffles en vroeg:

— Gaat gij soms met ons mee, graaf?

— Het aanbod is zeer aantrekkelijk, maar ik zal het moeten afslaan. Ik ben namelijk var' plan, hier in de buurt nog wat te jagen. Er is wild in overvloed, daarvan ben ik overtuigd.

— Gij hebt van mij geen raad aan te nemen, maar gij moet wel weten wat gij doet, en ik zou u in overweging willen geven voorzichtig te zijn, hernam de constabel op ernstige toon. Want gij bevindt u hier te midden van het ergste gespuis, dat het gevonden goud weer uitgeeft en verspilt, zodra men het heeft opgegraven, een verlopen bende, twistziek, altijd gereed met het mes of de revolver, nog een graadje erger dan wolven en niet verder te vertrouwen dan uw kogel reikt.

Maar Raffles haalde de schouders op en zei kalm:

— Ik zal oppassen, ik blijf hier ook niet lang. Ik jaag hier op een bijzonder soort wild en als ik het gevangen heb, dan vertrek ik weer.

— Vaarwel dan, graaf en nogmaals bedankt voor uw goede hulp, riep Jerry uit.

Hij stak Raffles de hand toe, schudde ze krachtig en liet een fluitend geluid horen. Dadelijk trokken de honden aan en de slede gleed weg in de groeiende schemering van de Pool. Raffles keek de slede een ogenblik na en wendde toen langzaam het hoofd om naar Brand die naast hem was komen staan.

— Ik denk niet, dat wij hem ooit zullen terugzien, mijn jongen, zei hij op zachte toon. Onze wegen scheiden zich en zijn tegenwoordigheid is ook niet gewenst bij de kleine grap, welke wij nu nog willen uithalen met die bende drinkende en vloekende schelmen.

Het aandeel, door Raffles in de arrestatie van Slogan genomen, was intussen daarbinnen niet onopgemerkt gebleven, en sommigen keken donker naar die drie indringers, die daar zo eensklaps waren komen opdagen, misschien wel om de spoeling weer zoveel dunner te maken, en naar het zo vurig begeerde goud te graven. Maar Raffles stoorde zich bitter weinig aan die sombere, dreigende blikken. Hij ging met Brand het drankhuis binnen, terwijl Henderson bij de slede achterbleef en riep met luide stem:

— Een rondje voor allen, waard, om mijn aankomst en een arrestatie van die bandiet te vieren.

Nu waren er wellicht vrienden van Slogan onder de aanwezigen, maar geen hunner zou het hebben afgeslagen, op zijn gevangenneming gratis enige glazen te ledigen. Reeds kwam de roodharige waard aanlopen, om de glazen te vullen uit een geweldig grote kruik whisky, maar Raffles weerhield hem niet een gebaar en riep lachend:

— Neen, vriend. Ditmaal niet van jouw bocht. Ik heb wat beters bij mij en je zult er zelf ook van mogen mee-proeven. Dan zul je kunnen oordelen of mijn drankje niet beter smaakt dan jouw aangelengd goedje. Ik heb echte Hollandse jenever meegebracht.

Een juichtkreet deed zich horen, want voor deze ruwe kerels was drank en goud het leven. De waard was verplicht

toe te geven, al bromde hij ook enige verwensingen aan het adres van die vreemdeling, die hem zijn verdiensten ontnam.

De glazen en kroezen werden gevuld uit een grote fles, welke Raffles uit zijn diepe heupzak te voorschijn had gehaald en men stootte aan en niemand lette er op, dat de twee vreemdelingen zelf niet meedronken...

Ook de waard dronk een beker in één enkele teug leeg.

— Dat is kras goedje, riep een zwaar gebouwde kerel met verward zwart haar en ik geloof dat ik er verstand van heb. Het stijgt je waarachtig naar je hoofd.

Dat scheen inderdaad het geval te zijn, want er waren nog geen volle vijf minuten verlopen of de mannen begonnen, de een na de ander, te knikkebollen en vielen in slaap waar zij stonden of zaten... Het geroezemoes der stemmen verstomde snel en ofschoon hier en daar een man zich onbewust trachtte te onttrekken aan de verdovende invloed van de drank en een paar passen in de richting van de deur wilde doen, het duurde niet lang, of allen waren tot onbeweeglijkheid gebracht.

— Het heeft wel iets van het betoverde slot, waarin Doornroosje sliep, zei Brand zacht lachend.

— Zo is het. Alleen zijn die kerels minder mooi dan dat lieve prinsesje, beaamde Raffles. En er zal ook wel geen prins komen, om hen te doen ontwaken. Ja, mijn poedertje heeft nog niets van zijn kracht verloren en ik ben nu verheugd, dat ik het zelfs bij deze jachtpartij niet in mijn bagage heb vergeten. Het zal wel een volle dag duren, alvorens die snurkende troep weer ontwaakt. En snel nu aan het werk, Charles.

De twee mannen verloren geen tijd. Zij gingen snel rond door de spaarzaam verlichte zaal, lichtten aller zakken en schraapten het stofgoud dat op de speeltafel lag uitgestrooid bijeen. In de lade van het buffet vonden zij voor enige duizenden dollars aan stofgoud. Binnen een kwartier was er in het gehele zaaltje geen gram goud meer te vinden, alles was verhuisd naar de zakken van Raffles en Brand...

Zij traden naar buiten, in de valse schemering en sprongen snel in de slede. De zweep klapte en voort ging het! Raffles wist, dat hij minstens een volle dag voorsprong zou behouden op de bestolen gelukzoekers.

Veertien dagen later hadden zij veilig het dichtstbijzijnde spoorwegstation bereikt...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE MYSTERIEUZE BRILLANT

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.